

LS 0113 – LS 0114
Edward Myrbeck

Lennart Setterdahl: Det är idag den 22 augusti 1985.
Jag sitter tillsammans med Edward Myrbeck, Braintree, Massachusetts.
Han var född den 29 oktober 1911; i Sundbyberg, Sverige och kom till Amerika 1923.

Lennart Setterdahl: - - Den kommer från Sverige! (Kanske det kan röra sig om den klocka vilken just slår jämna slag). (Skr anm).
Edward Myrbeck: Mhm! - -

Lennart Setterdahl: Kan Du berätta lite grand Edward. Du är född i Sundbyberg 1911.
Edward Myrbeck: Ja. Jaha. Jag är född i Sundbyberg 1911. Det är rätt det. Oktober den 29:e.

L: Dina föräldrar, de var - vad arbetade de med?

Edward: Ja, min pappa, han var muraremästare i Oskarshamn, men; sen blev det ju svårt efter kriget, krigstiden. Så det blev ju inte nåt murarjobb där, utan han sålde symaskiner! för Huskvarna! Och det var ju lite svårt med det också. Vi bodde i en liten by som hette Balebo, i Socknen Bäckebo, ja - det är en 20 km, 25 km ifrån Kalmar. Och sedan bestämde han sig att han skulle resa till Amerika, för det hade hans bröder och systrar; de flesta hade lämnat Oskarshamnstrakten där han var född. Och givit sig iväg till Rockford, Rockford i Illinois, där det fanns släktingar. Släktingar egentligen på mammas sida: Anna Jörgensen hette hon ju innan hon gift sig med pappa och sedan bestämde han att vi skulle sälja huset och ha auktion på huset hemma i Balebo i Bäckebo och det blev ju auktion på alltingen. Allting blev sålt där. Och dom pengarna som han då 'gavde sig iväg med betalade hans resa. Sen skulle han sända efter oss när han blev så förmögen i Amerika! att han kunde betala resan för mamma och mig och min bror, som då var två år gammal, han var född 1921; och min syster, som var väl då alltså ungefär fem år gammal. Hon var född i 1918. Och det blev ju en fem sex månader innan han fick nog pengar så han 'kunne skicka oss biljetter.

L: Var bodde ni under tiden då?

Edward: Vi bodde då hos min farmor: Hanna Myhrbäck, som hade 'ett litet, en torpstuga nere i - ja - på andra sidan vägen i -

L: Balebo. Jaha. Så Du hade gått i skolan då, eller Gick i skolan?

Edward: Jag gick i en småskola i - jag kommer faktiskt inte ihåg vad det heter - men det i alla fall utanför Balebo. Och jag var En person i min klass. Det var den enda i klassen. Så jag fick ju lära mig lite utav klasserna som var på båda sidorna utav min klass.

L: Det var i samma rum.

Edward: Ja. Och jag kommer så väl ihåg när jag frågade min far: "kan jag tala om för skolläraren att vi tänker och resa till Amerika"? "Nej, det får Du inte" sa han. "Inte förrän vi är färdig och resa, ungefär. Färdiga och resa". Jag kommer så väl ihåg när jag gick till skolläraren, för jag har träffat honom många gånger. Han dog bara för en tre år sedan, och jag har träffat honom i Kalmar många gånger.

L: Vad hette han?

Edward: Jern. Han hette Jern. Erik Jern. Och - väldigt sträng skollärare. Så när jag talade om för skolläraren att vi skulle resa till Amerika så sa han; för Klassen sa han; till klassen, så sa han: "jaha. Rune", jag hette ju Rune på Den tiden, "Rune ska resa till Amerika med sin far och mor, syster och bror. Men jag kan inte förstå varför folk reser till Amerika, när vi har sådana

fina skogar. Vi har järn, och vi har industri och vi har lite utav varje". Han repeterade. Så jag blev ju lite ledsen för det där och gick hem 'te pappa och sa det till honom. Och det Första gången jag har hört honom redigt svära! Och han sa, - jag ska inte säga vad han sa men i alla fall sa han "Jaa" sa han, "Jävla förbannat"! sa han. "Sa han det till Dig"! sa han. "Gå tillbaka 'te skollärarn och säg 'en det att dom ger mig lite 'utå dom där skogarna, och järnet, och alla dom här fina bondgårdarna dom har! Då ta mig Faan!", sa han, "så ska jag stanna i Sverige" sa han! "Nä men" sa han senare att det får Du ju inte säga 'te skolläraren" sa han".

L: Men Du kommer ihåg det.

Edward: Jag kommer ihåg det. Sen 'gavde sig pappa iväg och det blev ungefär en - jaa - som sagt var - det var från. Jag kommer faktiskt inte ihåg. Jag har ju papperena när han reste, men; i alla fall. Vi kom hit samma år. Och jag kommer så väl ihåg när vi reste igenom Ellis Island. För mamma, hon sa det, på senare åren har hon sagt många gånger att: "det var inte så roligt med lillbror på armen, och flickan - min syster, på andra armen och Du! Du sprang som en - jag visste inte Var Du var"! Men jag kommer så Väl ihåg när vi kom in på kajen i New York, så såg jag den där skylten. Jag stod - och tittade. Och det enda jag visste. Jag 'kunne ju inte tala engelska på Den tiden alls, men jag visste att: made in Sweden" det var att det var gjort i Sverige. Det såg jag på tändsticksaskarna. Men - i alla fall - när vi kom in på kajen där, så stod jag och tittade på kvällen. Tittade ner på kajen och då såg jag att det stod *""4 alarm"", men jag 'kunne inte förstå varför dom skulle ha fyra alarmer för nere på kajen. Men: en annan sak som jag kommer ihåg var att: längre bort i staden så var det en **stor** skylt som stod *""Lipton's Tea, Coco, Coffee"" stod det. Och det där Te, coco och kaffe, det var dom första ordena jag lärde mig! För jag förstod då att det där Tea, det var nog T E A. Och så: Coco, det var ju ungefär detsamma och Kaffe, det var de första tre ordena jag lärde mig.

L: Jaha. Berätta lite grand hur det var innan. Ni gjorde auktion då och sålde bort allting, till en faster.

Edward: Ja. Nej; inte 'te min faster, 'te min farmor.

L: Farmor.

Edward: Farmor ja.

L: Jaha. Du var alltså - Du var född i Sundbyberg. Dina riktiga föräldrar dog när Du var två år.

Edward: Nej. Min mamma dog när jag var ett och ett halvt år ungefär.

L: Ja.

Edward: Hon dog då. Och jag hade ju en bror och en syster då, som blev - jag vet inte vad det heter på svenska. Min bror. Vi blev utsatta 'te olika familjer, för pappa kunde ju inte ta hand om dom.

L: Nä.

Edward: Sedan så - Min pappa, han dog i 1918. För jag kommer Väl ihåg det. Jag var då en sju år gammal.

L: Och Du bodde med pappa då?

Edward: Då bodde vi i Finnsjö. Då bodde vi. - Jag Vet faktiskt inte om jag var adopterad lagligt, men; på sätt och vis så tog ju pappa och mamma hand om mig hela tiden, så de har ju blivit min far och mor.

L: Jaha.

Edward: Dom andra föräldrarna kände jag inte av. Men jag kommer Väl ihåg när min biologiska far dog, för då kom det ett - ett - ett kuvert till min pappa och mamma i Finnsjö. Vi bodde då i Finnsjö, också i Kalmar län.

L: Jaha.

Edward: Och det var svart runt hela - hela kuvertet. När dom öppnade det, så hörde jag dom säga att: "Jaså. Gustavsson har dött". Och jag visste ju att mitt namn var Gustavsson egentligen innan jag var adopterad. Så - jag har aldrig sett mamma eller pappa - eller Tänkt på dem på Det viset, utan att dom är ju. Jag har ju kort; och min biologiska bror och syster, dom har jag ju träffat. Träffade dom först i 1947 när jag var hemma första gången i Sverige. Reste hem på Gripsholm. Första svenska båten som gick över då, efter kriget - ja. Så jag träffade ju bror min Gustav och min syster Elsa. Nu dog ju Gustav.. Han dog för en åtta år sedan och min syster hon dog, ja hon dog nu i 1984 .. ja, dog hon.

L: Så när Du kom ner då till familjen Myhrbäck, var dom släkt med er familj - eller?

Edward: Det var nog någon släkt egentligen. Pappa brukar skoja. När jag säger **pappa** så är det ju pappa John jag språkar om, John Myhrbäck. Han brukar skoja lite då och då och säga att: vi var kusiner, han och jag. Men - det var på 'nå' vis; genom släkt i släkt, genom giftesmål för hela den där saken.

L: Men; de talade aldrig om för Dig: På vad sätt?

Edward: Nej. När pappa var hemma första gångerna. Han reste hem till Oskarshamn i 1955. Och - när han kom tillbaka då. Jag fick veta. Han sa aldrig det, 'te oss, men han hade sagt det till olika personer: han trodde han hade hjärtfel. När han kom 'tebaka så kom han ner till sommarstugan, nere på Cape Cod, där vi har våra sommarstugor som heter Småland. Min heter Tre Kronor, i alla fall. Men - då reste han ner där med mamma. Och Den kvällen, när han kom dit, så hade jag tagit med mig min tape-maskin, och skulle göra en tape utav hans resa. Och när vi satt där och snackade så sa han: "Jaa" sa han "i morron" sa han "då ska Du och jag ha en liten pratstund 'tesammans. För jag vill tala om en massa saker för Dig om min ungdom och Din ungdom". Vi 'brukte sitta och prata sådär. Så vi hade en liten party där nere. Hans bröder var levande då. Dom har dött sedan. Men; 'di hade en liten party där *ner på sommarstugan. Sen reste jag hem till min sommarstuga som ligger på andra sidan sjön. Och - på kvällen så kom hans yngre bror - ja det var ungefär vid tvåtiden på morronen och sa: "Rune" sa han, "Du måste komma över. Jag tror Din pappa har fått hjärtfel". Då gick jag över 'te - sprang över 'te sommarstugan och då 'kunne han inte prata. Då **dog han. Han satt i en stol och Dog** den kvällen. Så det Blev aldrig nån historia på tape-maskinen!

L: Du var så nära då, så det handlade bara om några timmar.

Edward: Ja.

L: Du fick aldrig bakgrunden.

Edward: Jag fick aldrig bakgrunden utav det där. Och sedan så - mamma - hon blev ju - då var jag nere i Florida sedan. Och sen har det aldrig blivit av att man har pratat om dom där tiderna. Man vill ju inte precist - utan. Nu är det för sent!

L: Nu är det för sent - ja.

Edward: Ja.

L: Din mamma, hon ville inte prata om det heller?

Edward: Joo. Mamma tror jag inte kände till 'et. Jag ställde inte några frågor till henne. Och sedan - när man bor här i Boston-trakterna - hon är nere i Florida. Det blir ju, när man kommer ner där, så tänker man på andra saker. Och nu är ju det för sent, för nu dog hon bara för en tre veckor sedan.

L: När Du kom då till Myhrbäcksfamiljen, Du tog namnet Myhrbäck då?

Edward: Ja, det har varit mitt namn.

L: Du gick i skolan under det namnet då.

Edward: Jaa då. Hela tiden.

L: Det blev så då, ja.

Edward: Fast 'di stavar ju lite skillnad; M y h r -

L: b e c k.

Edward: Ja.

L: Eller, med 'ä kanske?

Edward: Jag tror det var 'ä, hemma i Sverige också. Det är fortfarande Myhrbäcksfamiljen nere i. Faktum är det att det är Myhrbäcksfamiljen även uti - uppåt - ut i Gotland. Jag har pratat med min amatörradio och det finns Myhrbäcksfamiljer där och 'di tror att jag är släkt med dom.

L: Jaha. Ifrån Påskalavik.

Edward: Oskarshamn.

L: Oskarshamn ja.

Edward: Ja.

L: Det var Din mamma som kom ifrån Påskalavik.

Edward: Ja. Storgatan nummer 14 i Oskarshamn.

L: Hur var Du för Amerika-resan? Såg Du fram emot den som ett äventyr.

Edward: Jo jag trodde ju vi skulle se indianer och lite utav varje. Men det blev skillnad på det! Jag tror faktiskt, förstår Du Lennart, att; hade min pappa stannat i Oskarshamn, det hade vart Mycket mycket bättre för honom och mamma. Mycket bättre. För andra generationen! Det tror jag ju, att det har blivit mycket bättre för oss kanske, det vet jag ju inte. För det har jag inte en aning om, hur det hade blivit för mig. Men jag vet det att: när pappa reste hem i 1955, då var några kompisar med. En utav dom var borgmästare i Oskarshamn. Och Dom. - Det stod utskrivet i Oskarshamnstidningen om pappa att han hade kommit 'tebaka. Så tror jag faktiskt han hade varit mycket bättre.

L: Var han politiskt engagerad?

Edward: Behöver jag säga det?

L: Jaa - alltså!

Edward: Han var en redig socialist!

L: Jaså han var det.

Edward: Å ja! Jag tror även han blev häktad i Oskarshamn en gång för det!! Men -

L: Jaså han var en utav ivrarna. Hur hade det gått för honom under storstrejken 1909 eller så? Det vet Du ingenting om.

Edward: Det vet inte jag om.

L: Det var för tidigt.

Edward: Men jag kommer väl ihåg när 'di röstade Ja för sprit hemma i Sverige. Vi hade då affischer över hela **Huset** som det står: 'Rösta Ja. Rösta Ja. När han kom 'te Amerika, förstår Du, då gjorde han sin egen lilla beer här, i sitt hem. Så då tyckte han om en nubbe då och då. Men hemma i Sverige, där var han en **redig** nykterist.

L: Jaså var han Det!

Edward: Jaa. Absolut.

L: Var han med i godtemplarna också?

Edward: Joodå. Godtemplarlogen i. - Han var skådespelare hemma i Oskarshamn. Jag kommer väl ihåg, komma och titta på teatern där, Folkets Husparken. Och jag var bara då en åtta nio år. Men Du vet när han kom hit, då förlorade han en massa. Då tillhörde han Godtemplarna i Rockford! Men sen blev han ju invecklad i Vikingalogen också, när han kom hit till Boston-trakten, då blev han 'ett utav grundarna utav våran loge Stenkil i Vikingaorden, 1929.

L: Han var då engagerad politiskt, han var socialist. Han hade inga politiska uppdrag, var med i kommunstyrelsen eller så?

Edward: Nej. Nej nej. Men han var visst ute med dom där

L: Radikala.

Edward: Fanor? heter dom inte det?

L: Ja ja.

Edward: Gick med dom där Fanorna Du vet.

L: Hinke Berggren och Kata Dahlström; dom känner Du kanske inte till?

Edward: Dom känner jag inte till.

L: Du var i tolvårsåldern då när det här hände?

Edward: Nej! Jag var ju yngre än det i Oskarshamn! Då var jag ju bara en åtta nio år gammal.

L: Men när ni åkte till Amerika, då

Edward: Då var jag elva år gammal, elva och ett halvt år gammal.

L: Jaha. Det var ett enda stort äventyr då för Dig, att se fram emot indianernas land.

Edward: Jaa. Ja, man undrade ju. Man läste om -

L: Ja.

Edward: mm.

L: Vad hade Du läst om Amerika i skolan?

Edward: Inte i skolan, - men -

L: Inget om Amerika?

Edward: Inget alls om Amerika. Nej. Det var bara egna böcker och så hade jag ju - vi hade ju besök - förstår Du, i 1921. Då var jag alltså tio år gammal; tio elva år gammal. Då kom min - min pappas syster hem till Sverige. Och hans andra syster kom hem på besök och man pratar ju om sånt där. man hörde ju. Jag pratade ju inte med systrarna men - det blev ju så att: hans bröder reste alla över. Jag vet; den enda som stannade hemma i Sverige var Gertrud Myhrbäck utav barnen. Och - Gustav Myhrbäck, som hade ett boktryckeri nere i Lund, tror jag det var. Lund i Malmö. Utav alla barnen så hade alla rest till Amerika. Ingen hade kommit tillbaka alls för att - var ju svårt att komma tillbaka på dom tiderna Du vet, för barnen.

L: Men som Din pappa, han var murarmästare.

Edward: Jaa.

L: Var det ont om arbeten 1922 och -23?

Edward: Absolut.

L: Det var svårt.

Edward: Väldigt svårt ja. Väldigt svårt få arbete. Han - han var - vad heter Bas för någonting?

Han var

L: Förman.

Edward: förman utav - när 'di byggde lasarettet i Oskarshamn. Så han hade Bra jobb under Den tiden, före kriget. Men sedan blev det väldigt svårt.

L: Jaha.

Edward: Så att - han fick ju inget jobbb alls utan att sälja symaskiner. Var nog svårt också.

L: Och han såg inget utav dom gröna skogarna?

Edward: Nej! Det gjorde han inte!

L: Jaså då tänkte det i Herr Myhrbäck!

Edward: Jaa! Ja pappa han var en - Jag måste säga det att; en bättre far kunde jag aldrig haft.

Aldrig! Aldrig.

L: Vad sa prästen: Eller Du var inte med när han hämtade flyttningsbetyget?

Edward: Nej. Jag har ju prästbetygena, men jag

L: Var ni med i kyrkan?

Edward: Pappa, han var inte alls intresserad i - i mission alls.

L: Nej.

Edward: Inte alls. Och jag kommer så väl ihåg, när vi kom till Rockford. Då gick jag ju i söndagsskolan. Och där skulle jag ju lära mig. Där skulle vi ju stå på en scen där då. Vi skulle då - det var en massa - fem sex sju barn som stod där. Väldigt högtidligt där inne. Vi skulle ju läsa. Inte läsa, utan vi skulle ju komma ihåg det här. Var och en utav barnen skulle säga någonting och när det kom till mig. Jag var ju en sån där som Aldrig 'kunne säga någonting förstår Du. Lära mig någonting 'utomtill - säger man det?

L: Ja ur minnet ja.

Edward: Ur minnet. Utantill. Så att. Jag hade den där papperslappen 'inomför min kavajficka. Och när det kom till mig, förstår Du, 'kunne jag inte komma ihåg vad jag skulle säga! Så jag tog ut papperet och så fort jag tog ut papperet så kom jag ihåg 'et. Så satte jag tillbaka papperet igen! Och det gick inte för mig alls. Då glömde jag 'et. Så jag gick fram och tillbaks med det där papperet. Och prästen, han stod nere i salen där nere. Det var ju inte i kyrkan egentligen. Det var en stor sal. Och han började och skratta! Och då började ju folk på och skratta åt mig också. Och jag blev ju så röd utav det där så jag Läste hela saken! Nu har jag ju inga svårigheter med sånt där, men då för tiden hade jag det. Och jag blev så generad utav det här, att jag gick inte tillbaka till söndagsskolan igen. Prästen, han kom till huset och sa: "ska inte Rune komma till söndagsskolan"? "Jaha" sa pappa "det beror på om han vill. Om han inte vill, så går han inte". Jag sa: "Jag går inte till söndagsskolan". Så på **det** viset så blev de av med mig och kyrkan!

L: Var det Första Lutherska eller var det Sioonskyrkan?

Edward: Det var Lutherska, Lutherska kyrkan ja. Så senare har jag blivit så invecklad i olika organisationer, så jag är ju inte. Inte för att jag är en Hedning inte, men; det är det att man har inte tid med alla dom här sakerna! Man kanske skulle börja vid den här åldern, eller hur! Lennart? Hör Du Du jag säger ju Rune om mitt namn hela tiden.

L: Ja Edward Rune Myrbeck.

Edward: Ja, men Du vet, när jag kom till det här landet. I skolan ut i Rockford. Jag 'kunne ju inte ett ord

L: Engelska.

Edward: engelska. Och Du vet, när 'di frågade mitt namn så sa jag Rune och 'di börjde och kalla mig Andy Rouni. Vet Du vad det är för nåt? Det är ju en sån där skämt - vad heter dom dära i tidningarna?

L: Chomics.

Edward: Chomic strip - ja.

L: Ja.

Edward: Så mitt namn blev Andy Rouni, och det där tyckte inte jag om. Så det var för Det jag heter Edward. Så nu heter jag Edward Rune istället för Rune Edward.

L: Men Du använder aldrig Rune utan det är av?

Edward: Nej bara min mamma och pappa som använde det. Nu skulle jag tycka om och heta Rune Myrbeck, men Det är för sent nu.

L: Men det är svårt för amerikanare att uttala också.

Edward: De säger Rouni ja.

L: Pappa, sände han hem pengar till biljett, eller sände han biljetten till er?

Edward: Det har jag inte en aning om.

L: Det vet Du inte.

Edward: Nej.

L: Men ni åkte tåget ifrån Oskarshamn, till? Göteborg?

Edward: Ja. Oskarshamn till Göteborg. Sen tog vi - det var med en dansk båt vi kom över.

Frederik VIII tror jag det var.

L: Hur kom ni till Göteborg?

Edward: Vi kom 'te Göteborg och så gick vi från Göteborg 'te Köpenhamn tror jag på 'nå vis.

L: Jaså! Jaha!

Edward: Vi reste över med - antingen kom pappa med Oscar II, eller Frederik VIII - annars är det vice versa. Jag vet inte vilket det är. Det där kan jag nog finna genom hans papper.

L: Kommer Du ihåg någonting av överresan ifrån Köpenhamn, över Atlanten?

Edward: Ja det enda jag kommer ihåg det är att vi åkte tredje klass och mamma, hon sa, jag var uppe på andra- och första klass för det mesta och fick apelsiner och bananer och äta!

L: Det betalade sig då.

Edward: Hon visste aldrig var jag var! Men -

L: Du var ju i den där nyfikna åldern och ville ha reda på allting.

Edward: Jaa. Jaa. Men annars kommer jag inte ihåg något, egentligen.

L: Du kommer inte ihåg vad ni åt?

Edward: Neej. Jag vet det att det var ju en massa - massa som blev sjuka på vägen över, men annars så tänkte man inte. Vi hade ju andra barnungar som vi lekte med där på båten.

Mamma, hon var rädd Du vet, för det mesta, var jag hållde till. Hon hade ju två barn och ta hand om hela tiden.

L: Kommer Du ihåg Ellis Island?

Edward: Det kommer jag ihåg.

L: Hur gick det till där när ni landade?

Edward: Jo. Vi kom in där. Det var en massa folk där inne. Och. Mamma, hon kunde ju inte språka engelska. Det var ju svårt för henne. Men annars så kommer jag inte ihåg mycket heller där. Utan det var det att man gick igenom där och fick stå och vänta och vänta och vänta, och sen över till. Och Hur vi kom från Ellis Island och in till hamnen, det har jag **heller** inte en aning om. Jag har ofta tänkt på det, vad det var för slags båt man gick över på. Det är ju inte en -

L: Småbåtar antagligen. Till järnvägsstationen då.

Edward: Jaa. Sen över till järnvägsstation. Men sen; från järnvägsstationen, och 'te Rockford, på tåget, det kommer jag heller inte ihåg något. Jag kommer **väl** ihåg att, när vi kom in till Rockford, så ligger järnvägsstationen på 7:e gatan, det vet jag. Det vet jag. Eller Låg då, på Den tiden i alla fall. Och mammas bror mötte oss där. Två bröder mötte oss där. Tre bröder, som hade kommit för många år förut till Rockford. Och jag kommer väl ihåg att det var en maskin där, som dom sålde tuggummi. Och jag såg det där och undrade vad det var. Då sa mammas bror att: Det där, det var en karamellmaskin, sa han. "Vill Du ha en" sa han. "Jaa" sa jag. Och han gav mig den där och det var ett tuggummi. Det var första gången jag hade haft tuggummi!

L: Så det fanns inte i Sverige då?

Edward: Det vet jag inte, men jag hade aldrig 'hatt tuggummi. Och jag gick och tuggade och tuggade och tuggade och det blev aldrig slut med det där tuggummit! Jag ville ju inte spotta ut

tuggummit, Du vet. Det var ju inte artigt utav en småpojke och göra 'et, men jag 'sväljde det där! Så rätt som det var så sa han: "Var gjorde Du av tuggummit"! Jag sa: "jag 'sväljde det"! Det var första gången. Det kommer jag ihåg!

L: Jaha.

Edward: För vi bodde på sjundegatan då, hos min mammas bror, deras familj.

L: Vad arbetade han med?

Edward: Han arbetade på möbelfabrikerna där. Alla arbetade på möbelfabriken. (Chair Factory B) and Chair Factory A) och - 'Di var också. En utav bröderna, han reste hem till Påskalavik i 1932 eller -33 under den där tiden. 'Di hade en stor orkan därute och **hela** fabriken ramlade ner, och han låg där för 24 timmar. Och han sa det: "jag stannar **aldrig** i Amerika" sa han. Så Axel Jörgensen, han bor nu i Ronneby. Han har flyttat ner 'te Ronneby ifrån Påskalavik. Så han bor fortfarande där. Den enda brodern mamma har där hemma i Sverige.

L: Jaha. Det var en sak jag ville fråga Dig om Ellis Island. Du kommer inte ihåg om läkarna tittade på ögonen och undersökte.

Edward: Nej. Det kommer jag inte ihåg.

L: Så det var inga svårigheter antagligen då.

Edward: Det var inga svårigheter. Nej.

L: Att visa papper.

Edward: Ja.

L: Din pappa, hade han arbete då, som murare i Rockford?

Edward: Han jobbade som murare i Rockford. Inga svårigheter Alls att få jobb där.

L: Så han hördes nöjd ut då när ni kom?

Edward: ?.

L: Han hördes Nöjd ut när ni kom?

Edward: Jodå. Jodå. Jodå.

L: Hade han en lägenhet, eller hade han köpt hus?

Edward: Nej. Han bodde ju med sina .. sin .. sin svåger hemma i Rockford.

L: På övervåningen då.

Edward: Ja. På övervåningen, över en järnaffär där, på 7:e gatan. Sedan när vi kom till Rockford, då flyttade vi in i en lägenhet: 14-15/20 Ave. Det kommer jag väl ihåg.

L: Det är lite längre upp det.

Edward: Det ligger oppe 've - ja - längre ut - ut ifrån.

L: Österut ja.

Edward: Ja ja. Så började jag gå i skolan; i en P. A. Petersons School. Jag kommer fortfarande ihåg en lärarinna, hon heter Miss Waterman, en Miss Collièr.

L: Vilken klass började Du i då??

Edward: Första klass!

L: Första klass.

Edward: Jag kommer så väl ihåg, förstår Du, för att: jag 'kunne ju inte ett ord! Inte ett ord! Utan jag stannade ju inte i första klass För länge, men så kom jag opp i andra eller tredje klassen där vi hade: 1 + 1 är 2 och 2 + 2 är 4, och sånt där. Men det var en sång vi sjöng därute, och den var: jag vet inte om Du har hört den här sången: (sjunger en eng. ramsa). Har Du hört den?

L: Nej!

Edward: Jo det är Bä Bä black sheap - have you any wull!!

L: Den tillhörde reportoaren.

Edward: Ja! Ja Du vet! Så lärde man sig ju en del ord då och då. Kom in till min - min pappas brors fru. Bodde nere i Charles street där nere. Då sa jag: "Vad är det Här för ett ord"? "Jo det är ett ord som Du inte ska använda. Det ska Du inte använda längre". Det hörde man ute på skolgårdarna, Du vet.

L: Satt dom orden lättare på Dig än dem Du lärde Dig inne i skolan?

Edward: Ja - man hörde väl. Till exempel; i Rockford så brukade dom alltid säga: Shurup. Men Du vet, så lärde jag mig 'et. Men det var nog: Shut up. Shut up.

L: Jaså Shut up.

Edward: Ja. Liksom och hålla käften, på sätt och vis!

L: Så det fick Du inte använda.

Edward: Då var jag inne och frågade: De sa: "det ska Du aldrig använda". Då undrar man: vad var Det för ett ord? Så. Ja. Men så lärde man ju sig engelska, så nu är det lättare att tala engelska än det är svenska!

L: Din pappa och mamma, de kunde inte hjälpa Dig mycket med skolarbetet då?

Edward: Inte alls. Inte alls. Nej Nej. Och jag tror faktiskt, förstår Du, det gick ju lätt och skriva och lätt och räkna och sånt där. Så jag har inte några svårigheter och komma opp i skolan inte.

L: Hur länge gick Du i skolan? Det var inte länge förrän Du kom upp?

Edward: Det tog inte för länge. Utan när jag kom ut här, då så var jag. - Vi kom just ifrån Rockford till Boston-trakten. Då var jag 15 år gammal. Ja då var jag färdig och gå in i högskolan.

L: Ja. Vad var anledningen till att Din pappa flyttade?

Edward: Jo. - Hans bröder var ju här i Boston-trakten: Sven Myrbeck, Kalle Myrbeck bodde här också. Båda bröderna; och Sven, han var - han var byggmästare. Kalle var murarmästare. Och 'di skrev till honom att det var väldigt bra jobb här i **denna** delen utav Boston. Och pappa, han tänkte väl att det skulle vara roligt att vara med sina bröder istället för med dom andra ute i Rockford. Så - då bar det iväg i en 1921 Nash automobil. Jag kommer så Väl ihåg den där gamla bilen. Vi körde iväg i 1923.

L: Hade ni med er det mesta bohaget då eller?

Edward: Då sålde dom alltingen Där.

L: Såldes allting ja.

Edward: Och; tältade på vägen ut här. Körde på dom gamla vägarna ut! ut till Boston-trakten.

L: Hur lång tid tog det? Fyra fem dar?

Edward: Tog nog en vecka att köra ut här ja. Det var ju inga vägar på Den tiden Du vet och så ha den där bilen, en stor, lång bil med - när det regnade fick man gå ut och ta ut - vad heter dom där - side curtains - för nåt?

L: Sidofönster.

Edward: Sidfönstrena, och sätta opp dom. Det var ju. Och. Med barnen Du vet. Och fick stanna här och där. Kom vi ut här. Sedan. Pappa, han hade inga svårigheter att få arbete här, utan. Bröderna gick inte tillsammans. Han tänkte väl på sätt och vis att det skulle gå bra och sätta en firma här, men det blev aldrig så, utan han jobbade för sig själv hela tiden här som murarmästare.

L: Var kom ni till i Boston då? (?)burry?

Edward: Quincy.

L: Quincy. Ni kom till Quincy.

Edward: Ja. Kom till Quincy. Där bodde vi. Sedan hyrde vi hus där. Sen hade pappa. Byggde ju ett bra hus, väldigt fint hus ner i Quincy. Sen blev det det att, sen kom ju krigsårena. Inte krigsårena, utan Depression. Den kom ju hit. Blev ju svårt då.

L: Var han fortfarande socialistinriktad, Din pappa då?

Edward: Nja, han var inte i politik alls, - sånt där.

L: Han intresserade sig inte för Det här.

Edward: Nej inte **alls** här nej.

L: Han gick inte med i de svenska socialisterna i Rockford?

Edward: Nej inte alls. Nej det tror jag inte. Inte alls, utan det var bara det att han måste väl försörja sig, mer eller mindre och det blev bara det att - nej - det tror jag inte. Men Jag tror han hade dom där tankarna jämt jämt Du vet.

L: Ja.

Edward: Ja.

L: Och han var med i godtemplar-logen Vega i Rockford.

Edward: Ja. Men sedan. Sedan när han kom hit!, då blev ju skillnad. Hans bröder här - 'di hade ju **lite** då och då. Fast han blev ju aldrig så han blev 'sne' eller nåt sånt där, utan det var bara det att han tyckte det var roligt att han skulle - 'di gjorde sin egen sprit. Inte sprit, men beer Du vet; öl, sånt där, gjorde dom ju på Den tiden. För det var ju olovligt.

L: The prohibition.

Edward: Ja. Så sprit såg jag aldrig att han drack här.

L: Men han gick inte med i godtemplar-logen här?

Edward: Nej.

L: Frimurarna i Quincy, de fanns ju här.

Edward: Ja, men det tror jag inte. Nej, det gjorde han aldrig. Nej.

L: Då blev han också intresserad av vikinga-logen.

Edward: Ja. Han har Alltid varit intresserad i sånt där. Det var på Det viset jag blev intresserad 'i'at, annars så hade jag ju aldrig hamnat där. För hans yngre son, han var inte så intresserad alls.

L: Inte det?

Edward: Nej, inte alls. Var på det viset jag blev intresserad 'i't, jag tänkte jag skulle -

L: Så Du var 15 år då när ni kom ut till Quincy?

Edward: Ja 19- - vänta får jag se - 1923. Vänta - inte 19-. Från -23 till 19- .. 27 - ja - 14 15 år var jag väl. Vi kom hit 1927, till Quincy.

L: Så ni var tre år i Rockford.

Edward: Just det, ja. Ja. För jag var 15, ungefär, ja.

L: Och då började Du High school här?

Edward: Ja.

L: Då kom Du in i den klass dit Du skulle - beroende på Din ålder.

Edward: Ja. Då gick det ju bra. Då 'kunne man ju tala i engelska och jag hade inga svårigheter med det. Min svenska 'kunne jag inte - det kanske gick svårare med svenskan på den tiden.

L: Men Du använde svenska till Din mamma och pappa då?

Edward: För det mesta.

L: I hemmet?

Edward: Svengelska 'brukte 'di använda, men; jag har ju alltid tyckt om och tala

L: De gjorde det lättvindigare med en del svenska ord och sa dom på engelska.

Edward: Joo då. Ja. Pappa tror jag, han håller mera till svenskan - men mamma - hon - det blev ju! Det mamma 'kunne inte tala engelska **alls!** när hon kom 'te Quincy.

L: Hon var så pass gammal naturligtvis ja.

Edward: 'te Quincy! Ja men Du vet det var ju Alla i Rockford talade ju svenska!

L: Jaha.

Edward: Pojken som tog tidningar till oss, han 'kunne ju tala svenska och - och - han som - vi fick is ifrån - och Posten - 'di alla talade ju svenska.

L: Affärerna var svenska också.

Edward: Jaa, alla. Jodå.

L: Men kyrkan fortsatte Du att stanna utanför även när Du kom till Quincy!

Edward: Ja jag blev ju aldrig nån medlem i kyrkan, fast mina barn har ju vart till kyrkan. Då och då gick jag ju till kyrkan här för påsk och till jul och sånt där; julotta och sånt där har man ju gått till. Och jag 'la ju pengar till kyrkan.

L: Så Du gick inte med i Salem-kyrkan då,

Edward: Nej Nej.

L: till granithelgedomen.

Edward: Nej!

L: Din pappa, han var ju murare. Han var inte kunnig i stenarbeten och granit och sådant där?

Edward: Jo. På min sommarstuga; Tre Kronor, om Du kommer ner där nån gång, ska Du se en Redig fin spis som är gjord utav stenar ifrån även - även - vad heter ön som ligger utanför Oskarshamn?

L: Öland?

Edward: Nej nej, ön där -

L: Jaså Ön, - det känner jag inte till.

Edward: Å, det känner Du väl. Å! Den fina ön!

L: Är det en liten ö?

Edward: Ön som tillhör Staten nu, som dom inte får ta några stenar ifrån eller nåt. ..

L: Ja det kan jag inte.

Edward: Blå Jungfrun!

L: Å Blå Jungfrun! Jaha.

Edward: Har Du hört talas om den?

L: Ja visst har jag det! Jag tänkte aldrig på

Edward: Jag har stenar i min spis som ligger ifrån Blå Jungfrun.

L: Du tog dem förra året? eller var det tidigare?

Edward: Nej. Jag tror inte det var förbjudet på Den tiden. Jag tog dem 1947. Jag vet inte om det var förbjudet, men det blev så.

L: Blå Jungfrun. Dom sitter i Tre Kronor.

Edward: Dom sitter fint där nere.

L: Det gjorde Din pappa, sådant?

Edward: Han gjorde det ja. Joodå.

L: Jaha.

Edward: Han sa det, förstår Du, att han kanske aldrig - Han kanske aldrig - han säger: "när jag lämnar" sa han till mig en gång, för jag 'brukte hjälpa honom gå ut, en liten hantlangare då och då Du vet. På ett sommarlov. Så sa han: "Jaa" sa han, "nåt monument får jag ju aldrig i det här landet" sa han, "men jag får nog" sa han "många fina spisar som jag har gjort, som jag har murat". Så han har ju många spisar och hus som han har byggt, inte byggt, men han har gjort murarbetet på. Och nere på sommarstugan så är det en stor, svensk granitsten inmurad i

själva öppna spisen. Han ville inte jag skulle sätta in den där men jag hade den gjord för det. Röd svensk granit. Och där står det: ""Built by John W. Myrbeck - 1955"". Stod han och tittade på det. Så sa han "Ja, Faan" sa han, "det ser ut precis" sa han "som det var en gravsten"! "Jaa" sa jag: "pappa. Det kan det ju Också bli, om Du så vill". "Jaa. Det ser ut som en gravsten". Så han har ju ingen gravsten, för han var ju '*quimerad. Han var bränd här när han dog. Så det är det enda minnet vi har av honom. Och den andra, hans bror, har också en stor fin spis som han gjorde på utsidan och där står också en gravsten i den. Han sa det; Kalle Myrbeck, att: "Jaa" sa han "jag ska mura Dig en också" sa han "om jag får en gravsten i den"! Så 'di är båda gångna nu.

L: Märkesstenar utav två svenska immigranter. Han var intresserad utav vikinga-orden då? Han var med och bildade Stenkil?

Edward: Ja, just det.

L: här i Braintree.

Edward: Han var en utav grundarna utav - utav

L: Stenkil. Och det var för livförsäkring?

Edward: Jaa, med huvudkvarter i Chicago.

L: Ja.

Edward: Så att; det var en utav dom första logerna som var bildade här på östkusten.

L: Det hade med försäkringsformen att göra till en början.?

Edward: Ja.

L: 100 dollar var det dom kunde få ut då.

Edward: Just det ja. 1929. Jaha.

L: Det var ingen sjukersättning där; så som i Wasa eller Switjood?

Edward: Joodå.

L: Det var Det också.

Edward: Jodå. Så mycket i veckan. Jag tror det är något på - ja - en - något på 15 dollar i veckan 'di fick, eller nåt sånt där.

L: På Den tiden?

Edward: På Den tiden.

L: Men det är borta nu.

Edward: Nej vi har fortfarande det här.

L: En del gamla medlemmar?

Edward: Alla har det.

L: Jaså.

Edward: Alla som tillhör Stenkil-logen har den Sjukassan.

L: Jaså. Även de nyintagna.

Edward: Jaha. Om Du är under 65 år gammal.

L: Jaså. Jaha.

Edward: Joodå.

L: Och då har de en läkarundersökning och intyg som visar att de verkligen är sjuka då?

Edward: Nja. Det enda är att dom måste ha läkarintyg då, när 'di skickar in sin räkning.

L: Att de är friska.

Edward: Ja. Men det är ju inte mycket dom får, men det är ju Något i alla fall.

L: Det är så pass att dom håller kontakten med loge-arbetet. Började Du också som medlem som ung?

Edward: Ja. Pappa ville gärna att jag skulle gå in i logen, men jag tyckte jag hade så mycket annat och göra, så jag tänkte det. Men han bad mig flera flera gånger, så jag blev medlem när

logen, då, på Den tiden, - den gick ner sedan, men han sa att: nu ska vi ha 100 medlemmar. Du blir den hundra medlemmen, om Du går in nu. Så jag sa: ja, det 'kunne jag ju göra. Så blev jag medlem. Så att. - Och det var 1938, tror jag. Jag var då 27 år gammal.

L: Då möttes ni i en lokal i Quincy eller?

Edward: Vi hyrde lokaler då. Flera lokaler. Jag menar; det var ju olika lokaler. Rätt som det var så flyttade vi från En lokal till den andra lokalen. Men - på Den tiden så hyrde vi lokaler.

L: Under tiden som Du växte upp här blev Du intresserad av radio, elektronik och sådant där. Vad berodde det på? Varifrån fick Du den idén?

Edward: Jag tror faktiskt - förstår Du - att jag fick den idén. Min pappas syster Anna Myhrbäck, hon jobbade för L. M. Ericsson, upp i Stockholm och hon kände min biologiska mamma mycket väl. 'Di var goda vänner. Så det var nog på **det** viset också pappa fick reda om mig, när min mamma hade dött. Men; i alla fall, när 'di var unga flickor så kände 'di varandra mycket väl oppe i Stockholm. Och hon brukte ta hem till mig, i Finnsjö på den tiden; hon hade ju inte då lämnat och resa till Amerika, - så - tog hon hem en massa spolar och koppartråd och sånt där. Och då blev jag nog intresserad utav sånt där i - i - Finnsjö. Sedan när jag kom till Rockford, så. Jag vet inte varför. En läste väl kanske lite om att man kunde görakristallmottagare och sånt där utav såna här rundade lådor, som frukostmaten kom i Du vet. Så byggde jag en apparat där i

L: I Rockford?

Edward: I Rockford, ja.

L: Hade pappa en kristallmottagare?

Edward: Nej det var jag som hade det! Jag ska tala om för Dig att - det var lite underligt det här. - Jag satt och hade fått tag på - hade då byggt en apparat - och satt och lyssnade på den och: rätt som det var, som jag försökte och få stationer då, så hörde jag den här svensktalande stationen. Jag sa: "pappa! Hör Du Du" sa jag. Man hade ju hörlurar på den tiden. Jag sa: "jag hör något här. Han talar svenska"! "Ja Du pratar"! sa han. "Joo!" sa jag "han pratar svenska"! Så han lyssnade pappa. Då sa han "Ja men; 'va' faan"! sa han. Joo Du, jag tror faktiskt - förstår Du - att det är samma station som är där ute nu: W R O K. Det var den svenska kyrkan hade en station på Den tiden och 'di åtminstone så hade dom program ifrån den svenska lutherska kyrkan där i Rockford.

L: Så redan så tidigt!

Edward: Jaha! Jodå!

L: Men hade folk radioapparater - kristallmottagare då?

Edward: Dom hade kristallapparater. Jodå. Det fanns även rörapparater på den tiden, vid 1923. För sedan så jobbade jag. Jag sålde tidningar och sålde lemonad där nere vid Rockford Drub(?) Forge Company. Du vet det var ju såna där stora järnföretag där; drub forge och jag 'brukte göra lemonad där, och sälja det. Jag kommer inte ihåg hur mycket pengar jag fick. Jag tror; om det var 5 öre eller om man fick 2 öre för ett glas lemonad. Det var just Förbaskade hett där inne på dom där fabrikena! Man stod ju med dom där stora hamrarna förstår Du. Och jag gick runt där på fabriken och sålde. Så jag tjänade mig nog pengar så jag köpte en begagnad apparat, en liten apparat med rör. Så den hade jag innan. Tyvärr när vi lämnade Rockford så fanns det inte rum för ta med den. Den skulle jag Gärna tyckt om och ha nu. Det var en RCA, kommer jag ihåg: Ultra Radio Corporation of America. Så när jag kom hit, då hade jag ju ingenting alls här, när jag kom till Quincy. Men då 'börjde jag och bygga olika apparater. Jag fick mitt tillstånd ifrån Washington för att köra amatörapparat.

L: Hur gammal var Du då??

Edward: Då var jag 16 år gammal. Och sedan så blev det ju att man 'börjde och gick Sverige! 'Di har firat nu 60-årsjubileumet i Sverige för radioamatörer där: QTC. Jag är ju

hedersmedlem utav Deras i Stockholm. Så att Dom. - Sedan blev det inte länge. 19- 192- ..
vänta - nu - 193 - -34 så hade jag första förbindelsen med Sverige. Sedan har det ju blivit
att prata med Sverige.

L: Så Du kunde alltså bygga en apparat som var stark tillräckligt för det?

Edward: Jaha.

L: Och den hade Du i hemmet då?

Edward: Hade det i hemmet, ja.

L: Men det kostade pengar det där. Vad tyckte pappa om det? Vad sa han?

Edward: Jag kommer väl ihåg, det var i 1927, då var jag ju en 16 år gammal. Då sa han: "jaa"
sa han, "Hör Du Rune" sa han, "jag tycker Du skulle ta Dig för något som Du kan! - som Du
kan försörja Dig med! när Du blir lite äldre! När Du blir lite äldre".

L: Så Du fick inte en murarslev på födelsedagen utav pappa?

Edward: Nej! Men jag tror pappa sedan, med årena, han tyckte nog att jag skulle bli murare
med honom - Du vet. Men jag hade ju inte en aning. Jag ville ju inte alls.

L: Du försökte aldrig med det?

Edward: Aldrig aldrig. Fast jag har murat och gjort mycket nere på min sommarstuga Tre
Kronor på Cape Cod, så Nog fick jag lära mig lite, men - men - han förstod nog senare att det
blev lite bättre. Jag har ju inte behövt jobbat hårt, som han gjorde i alla fall.

L: Så det blev större och större apparater?

Edward: Jaa, och bättre och bättre och bättre, man lär sig ju mer och mer och mer och mer.

L: Jaha. Så det blev för Dig i skolarbetet också elektroniska saker. Du kom in på.

Edward: Just det. Ja.

L: Då gick Du in på skola i Boston?

Edward: Jaa. Ja.

L: M I T?

Edward: Nej, Harvard.

L: Jaså, Harvard.

Edward: Sen har jag ju jobbat där sedan 1941 -42.

L: Men Du tog examen ifrån Harvard också?

Edward: Ja ja .. Nej! det gjorde jag inte. Jag tog aldrig examen!

L: Inte det!

Edward: Nej, aldrig behövt tagit examen. Jag självlärd!

L: Ja, men Hur kunde Du komma in på ett sånt ställe!

Edward: Det får Du fråga dom! Varför har dom bett mig komma tillbaka igen efter att ha
blivit - jag har ju blivit pensionerad för nio år sedan!

L: Jag förstår det; Men vad hade Du som ingen annan hade?

Edward: Det vet jag inte. Det vet jag inte. Jag lärde mig själv. Jag har lärt mig alltingen själv.
Jodå.

L: Men när Du kom in på en så ärorik anstalt.

Edward: Jo, jag ska tala om för Dig att jag har blivit mycket välkänd här i Boston-trakten. Jag
har jobbat för radiostationer, som ingenjör på radiostationer. Sen blev det under kriget att dom
behövde nån och lära i en skola. Så då, i 1940 -41, så ville dom att jag skulle komma in till
Boston Teatcher's College. Dom ringde mig och ville att jag skulle bli en lärare där för och
lära teknik till the signal core, dom som tillhörde the Signal Core School. Signal core; i

armén, som skulle bli officerare. Gick jag in där - var lärare där för 1 ½ 2, år. Och sedan när det blev slut med det, vi hade nog officerare för det, så var det antingen: man skulle gå in i kriget då, för då hade vi kommit in i kriget - förstår Du - se. Då fick Harvard tag på mig och ville jag skulle gå in där. Och sedan - när laboratorierna där stannade efter kriget - så bad dom mig jag skulle stanna. Jag ville inte stanna, för jag hade ju mitt eget företag här nere. På Den tiden hade jag det. Jag jobbade för mig själv.

L: Du hade Ditt eget då?

Edward: Jag jobbade för mig själv då se, innan kriget!

L: Du reparerade och sådant då?

Edward: Gjorde telefoni för båtarna. Jag var den enda här som hade telefoni för båtarna som gick över kusten, var en Tug Boat Company - och - alla dom här stora fiskeföretagena dom har.

L: Jaså - Du sände meddelanden ut till båtarna då?

Edward: Nej. Jag sålde telefoni då.

L: Jaså utrustning?

Edward: Ja. och Polis och sånt där. Men det var mer ifrån huset, Du vet! Men jag 'kunne försörja mig bra på det. Jag tyckte om det där. Det gick bra. Och sedan så. Vi hade då en fem sex hundra in på Harvard på den tiden, som jobbade med undervattningsbåtsundersökningar och med torpeder och sånt där. Sen blev jag, det var kanske fem, sex av oss som fick stanna på Harvard. Sen har det blivit att jag stannade där och varit där hela tiden med dom.

L: Jaha.

Edward: Så det har gått bra där. Sen blev jag pensionerad nu för en åtta år sedan, nio år. Tänkte jag skulle inte jobba längre, men: - så ringde dom mig och bad jag skulle komma tillbaka. Jag sa: "Nej, det vill jag inte". Men; - They made it so good, that I couldn't resist. Så nu har jag mitt kontor där inne och jag får komma och gå som jag vill. Jag är inte ansvarig för någon där inne alls.

L: Men under depressionsåren, hade Du någon svårighet med arbetsförtjänsterna?

Edward: Inte alls.

L: Inte alls!

Edward: Inte alls.

L: Du hade ingen känning av det?

Edward: Nej. Jag har jobbat hela mitt liv, bara haft 'et bra, hela tiden. Det är Det jag säger att: jag tror faktiskt, förstår Du, att: pappa har 'ha'tt 'et svårare än vad Jag har 'ha'tt 'et.

L: Var han avlagt många månader under depressionen?

Edward: Ja, han jobbade för sig själv, men; det fanns inte några jobb! Fanns inga jobb! Han förlorade sitt hus, som han byggde 1929. Hade Väldigt fint hus som han byggde. Och Banken tog huset. Det gick inte med det. Men sedan bodde dom i en våning.

L: Vad sa han då?

Edward: Ja han blev lite förbaskad då, sa han, för han ville - sa till Banken att: "när det blir bättre tider så Ska jag betala" Du vet. Och han 'bjudde dem även med mindre betalning, men - det gick inte. Det gick inte, för Banken var emot det. Men - sedan så tog de huset. Pappa flyttade ju ut och var just på den tiden när jag gifte mig. Det var 51 år sedan. Och då sålde dom huset senare, för mindre än pappa hade 'bjutt till dom och med mindre betalning, så han kanske 'kunne ha behållit huset! Han sa alltid just det att. - Det tyckte han inte om. Han kunde inte -

L: Förlorade han mycket pengar då som han hade satt in?

Edward: Just det. Han förlorade alltingen. **alltingen**. Det vart ett Våldigt fint hus han hade där nere. Huset står fortfarande där ner i Quincy.

L: Han hade inga funderingar på att åka tillbaka till Sverige?

Edward: .. Det kanske han tänkte på många gånger, men det hade nog varit svårt också för honom. Han hade ju sina barn och barnbarn här, Du vet. Och - det likadant som jag tänker på't ibland. Jag skulle tycka om och resa tillbaka till Sverige men det Kan man ju inte! Det är inte så lätt!

L: Det är inte så lätt

Edward: Nej.

L: att släppa ankarlinan som man säger. Du gifte Dig då för 51 år sedan. Var det med en svensk flicka?

Edward: Vem?

L: Din fru?

Edward: Min fru, hon är redig amerikanare.

L: Jaså.

Edward: Hennes - ja - hennes pappas far, och farfar, 'di var ju i Civilkriget här, så det går långt tillbaka.

L: Och hennes namn är?

Edward: Tiler.

L: Tiler.

Edward: T i l e r. Och mamman; jag tror dom härstammade ifrån Kanada på 'nå' vis. Men -

L: Och: Hennes första namn är?

Edward: Gertrud. Trudy. Men hon har också varit väldigt intresserad i svenskarna.

L: Jaha.

Edward: Så hon har ju 'vart hemma i Sverige flera gånger med mig. Inte flera gånger. Hon har varit där tre gånger i alla fall.

L: Och Du har ju en pojk och en flicka.

Edward: Jaha. Pojken han är in the airforce och flickan, hon bor här i Boston-trakten. Pojken, han är nere i Washington; the Andrews Airforce Base.

L: Vad har de för kulturdrag? Är de intresserade av Din svenska bakgrund?

Edward: Sonen är våldigt väldigt mycket intresserad. Han var hemma nu. Vi besökte honom. Han var i Tyskland - där i Tyskland in en airforce. Så han hade köpt sig en Volvo där - och vi var båda: hans fru och hans barn, och sonen - och Trudy och jag, min fru - vi besökte Sverige för tre år sedan och körde runt hela Sverige. Och han var **våldigt** intresserad i Sundbyberg. Var oppe och såg där jag var född - på gatan där vi är födda. Det är ju mycket ombyggt där, precis ombyggt nu! Och var nere i Bäckebo och Balebo och körde runt hela vägen. Och: Han är - Han är - Han skulle Gärna tycka om och bo i Sverige, sa han där. Körde ända opp i Kiruna och - runt. Var hemma i Sverige för en hel månad.

L: Om vi då går in på loge-arbetet. Du blev ju en väldig Vikingmedlem. Det blev efter kriget det, eller var det före kriget även?

Edward: Nej. Ja, jag blev ju medlem. Men; begynnelsen runt det hela ut i stor-logen och sånt där. Det var nog det att när jag var hemma i Sverige första gången 1947, så tog jag en massa filmer; färgfilmer, över våran resa där och det var ju lite ovanligt och se färgfilmer på Den tiden ifrån Sverige. Så då gick jag till olika organisationer här och 'visde' dom. Och sedan; - kvällen när jag var nere på Vikinga-Logen där och 'visde' dom för folket där nere, så hade dom val den kvällen för en delegat till att gå till Kongressen ut i - ut till Chicago. På samma

tid så hade dom också val att dom skulle ha en ny hövding för logen. Och jag blev ju invald! precis Den kvällen! utan! jag vet inte. Dom sa: "Du - Du ska 'va våran hövding, så 'skicker vi ut Dig också till Chicago som delegat där". Så när jag kom ut där, då blev jag ju invecklad mer eller mindre där. Så då blev jag vald där till storrådet

L: I styrelsen - ja.

Edward: i styrelsen. Och sedan blev jag ju storhövding och - sen har det ju blivit - since 19 4- .. -49, nära på 40 år nu, som jag har varit i stor-logens

L: Levde Din pappa när Du blev hövding?

Edward: Nej.

L: Han gjorde inte det.

Edward: Jo det gjorde han! Jo det gjorde han. Det gjorde han.

L: Vad sa han då?

Edward: Han var **väldigt** stolt. Då var han stolt, må Du tro. Då satt han, inne i Boston, 've stora hotellet intill mig. Då var han stolt. Ja.

L: Så då hade han fått lön för sin möda att bilda en loge här i

Edward: Vänta - ljuger jag nu eller ljuger jag inte? Vänta. Det var inte när jag. - Nej. När jag blev storhövding så var han död, för det var 19-. Han dog 1956 och jag. Nej - det var inte Det. Det var en annan högtidsdag vi hade här nere. Han levde aldrig till dess. Men han sa alltid just det att: "Du ska inte inveckla Dig för mycket" sa han "till Chicago, utan Du ska stanna här Du vet, för det Går inte för Dig därute". Det kommer jag ihåg, han sa till mig.

L: Jaså!

Edward: För han trodde aldrig det skulle gå.

L: Han tyckte inte om det.

Edward: Han trodde aldrig det skulle kunna gå; för Du vet: dom flesta. - Det **fanns** inga ut ifrån östkusten här, på den här tiden, som var invecklade i

L: Det var mest lokalt Chicagobaserat då?

Edward: Det var, just det ja. Jag kommer Väl ihåg när jag 'brukte, när jag 'brukte säga något 'te killarna där, så sa dom: "Om Du inte tycker om hur vi gör kan Du gå tillbaka till Boston - och Harvard"! sa dom. Men det har ju blivit skillnad nu.

L: Det var dom gamla som sa det va?

Edward: Dom gamla bossarna som sa det.

L: Dom var inte 'goa' att ha att göra med.

Edward: Men dom var intresserade i logen. Jag tror det är för Det, förstår Du, att Vikingarna inte har blivit så välkända! För dom ville bara. Ja - det var nån skillnad på dom. Jag tror Wasa-Orden har varit lite mera -

L: vidsynta.

Edward: Jaa. Jag tillhör ju Wasa-Orden. Har ofta tänkt att det skulle vara skoj och varit mera aktiv i den men man kan ju inte vara aktiv i alltingen.

L: Så - Du var den hundrade medlemmen när Du kom med 1938.

Edward: Vad var jag?

L: Hundrade medlemmen.

Edward: Ja.

L: Ja. Vad hände då? Nu är ni ju den näst största logen i hela regionen.

Edward: Jo, förstår Du; sedan, då var jag ute. Jag kommer så väl ihåg, i kongressen, som vi hade i 1951, i Omaha, Nebraska. Tror det var i Nebraska; antingen Där eller antingen så var det i Moline - i Illinois. Då snackade jag med killarna ifrån Jamestown i New York och dom sa: "har ni aldrig tänkt på och ha en egen byggnad"? Jag hade inte sett byggnaden 'di hade i Jamestown då, men 'di pratade om det mer och mer med mig, så jag kom tillbaka hit 1951 och

sa: "jag tycker vi skulle ha en byggnad för oss själv". Men, Du vet, vi hade ju inga pengar alls. Men; fick en del medlemmar som var lite ivriga. Pappa, han var väldigt 'ivriga', fast han sa det: "Jag tror aldrig det Går", sa han "för det finns ju inga svenskar här i Boston-trakten"! Men jag sa: "pappa, det måste väl finnas svenskar i Boston, för det finns ju svenskar lite allt över". "Nää" sa han, "det går nog inte". För Wasa-Orden hade försökt och byggt ner i Quincy och det gick inte. Det gick inte alls för dom och få tillsammans något för Wasa. Jag kände mycket väl den som försökte och göra det. Men; vi satte opp. Vi 'börjde, var väl åtta av oss, nio, som 'börjde. Träffade varandra i Vårat hus och Andra hus och satt och pratade. Så; vi behövde 20 000 dollar, behövde vi. Så då hade jag vad vi kallar promissory notes. Skulle betala dom i 30 år, med 3 % per år, om dom gav oss pengar. 25 dollar kostade dom var och en. Då gick vi ut i olika hus vi kände folk. Och rätt som det var så hade vi tillsammans. Logen gav oss - jag tror det var 2 000 dollar vi hade där. Vi hade danser och sånt där. Vi fick opp 18 000.

L: På; Hur lång tid?

Edward: Jaa - det tog oss kanske en sex månader. Sen tittade vi runt. Sen - bara - ja - en mil härifrån vårat hus så låg det ett stort hus med 3 ½ acre, jag vet inte hur mycket det är på svenska, men 3 ½ acre, rätt så mycket land.

L: 1 ½ tunnland - ungefär.

Edward: Ja. Och det köpte vi för 18 000 dollar, 18 700 tror jag det var. Sen började vi på och jobba på det där och jobba och jobba. Betalade ingen, utan vi jobbade. Vi satte opp. Jag hade dom här affischerna jag satte opp - och - var och en som jobbade, så satt de en liten röd lapp på den där affischen. Jag har dom fortfarande här i mina archives opp i vinden. Och det tog inte länge förrän vi hade gjort om det där så det blivit en fin lokal. Nu är den värd något på 325 000 dollar, så det. Medlemmar har vi. Ja det är bara en loge som är större och det är Jamestown New York, annars har vi en 1200 medlemmar här.

L: Så ni kan inte ta in hur många medlemmar ni vill heller?

Edward: Jaa. Vi kan ta in, det Kan vi ju om vi vill, men vi försöker och. - 'Di måste ju vara 'skandinavier i alla fall, eller gifta med någon. **Ha** någon. Det är många som skulle tycka om och tillhöra klubben där nere men det går ju inte.

L: Jaha.

Edward: Klubben är ju lite skillnad. - Logen. Du måste tillhöra logen för att komma in i klubben ja. Ja. Så det är egentligen en annan. Vi har två organisationer: we have. Vi har: The South Shore Wiking Association Incorporated. De sa. Jamestown, sa det till mig att: ni ska göra opp 'et på Det viset att: logen är för sig själv och alla finanserna eller pengarna för sig själv och klubben är också för sig själv. För att: om något händer, så att logen mer eller mindre försvinner, så har vi i våra stadgar, i Chicago, i stor-logen, att: alltingen som tillhör logen måste då gå tillbaka till stor-logen. Och vi var ju lite rädda för det se. Det behöver man inte vara rädd för nu inte.

L: Ni hade tillgång till murare, snickare och elektriker.

Edward: Joodå. Min pappa, han murade där nere och min farbror murade där nere och min andra farbror, han var snickare. Han snickrade. När man tänker sig tillbaka - klubben är ju byggd utav fritt arbete! Vi har ju ofta tänkt här att - Jag även tänkte det att: när dom här äldre personerna har gått bort - när vi alla har gått bort - så ska det vara svårt att få ledare där nere, Du vet; - dom som 'kunne styra klubben och så. Det är inga svårigheter alls. Vårans president utav klubben, när klubben började så var han kanske tre; två tre år. Nu är han president där nere och Lika ivrig och han är nu i tredje generationen. Och 'di är lika ivriga nu som de har varit, och inte bara dom som är svenskar, eller 'skandinavier, utan också dom som tillhör familjen som **inte** är svenskar.

L: Vad beror det på att de är intresserade över huvud taget?

Edward: Jag vet inte det. Jag tror att det är det att man blir stoltare utav att ha en bra klubb och tillhöra en klubb. Som - till exempel - vi har ju bar där nere - vi har ju sprit. Aldrig har vi haft några svårigheter med det. Andra klubbar i Boston-området, dom har svårigheter. Vi har aldrig haft några svårigheter med våran bar, utan dom styr sig själva. 'Di säger det - här i stan att: Vikingaklubben är en utav dom **bästa** klubbarna. Och vi har ju dom som även - ja dom som är i styrelsen här i stan! själva stan, som skulle tycka om och tillhöra klubben. Men det **Kan** dom inte, dom **Får** inte tillhöra, bara för att vi har ingen hedersmedlem - det Finns inte på klubben - och det är ju på enda viset dom 'kunne komma in. Ja.

L: Hur fungerar det? Har ni en anställd manager?

Edward: Nej det har vi inte.

L: Det är frivilliga som står i baren då?

Edward: Bartenders, dom som styr baren, har jobbat frivilligt nu ända sen klubben var startad och det är nu 30.. ja - 32 år sedan.

L: Och det fungerar bra.

Edward: Jaha! Det enda dom får. Vi har 'en party för dom varje år. Jag styrde klubben, hela klubben, för tio elva år innan jag slöt och nu går det lika bra. Dom får - dom får två - jag tror det är Två biljetter tror jag dom får för två drinkar, för att dom jobbar där. Det är frivilligt alltingen.

L: Jaha. Men - baren är inte öppen annat än när det är tillställningar?

Edward: Joodå, den är öppen varje kväll.

L: Jaså varje kväll.

Edward: Den är öppen varje kväll och varje lördag varje söndag. Och när den är uthyrd så är det ju folk där. Sen har 'di ju 'en party varje år som dom hedrar dom där killarna med. Det är en kille där nere som har varit bartender för jag tror det är något på 600 kvällar, i sin tid bara; så Det.

L: När ni hyr ut den, hyr de också baren då?

Edward: Jodå. Men vi har våra egna bartenders då.

L: Ja ja.

Edward: Ja. Jodå. Jo.

L: När vi talar om Chicago.

Edward: Jaa.

L: I Amerika är det ju svårt att sammankoppla i en central punkt, så att säga: Chicago vill ha sitt, och östkusten vill ha sitt och California vill ha sitt. Det är ju tre regioner som är svåra att föra samman.

Edward: Ja.

L: Hur reagerade ni till ålderdomshemmet i Gurney(?)?

Edward: Ja Du vet det är ju sålt nu.

L: Ja det är sålt, men, jag menar; när det pågick?

Edward: Jo.

L: Hur fungerade det egentligen?

Edward: Jo. I 19- ja - det är flera år sedan, när vi hade våran kongress i Boston. Vi var ju emot det där Valhallahemmet, bara för att: Vi 'kunne aldrig skicka någon ut dit.

L: Det var otänkbart.

Edward: Ja, Du vet, det var **absolut**. Och - det enda vi hade där ute i Gurney - det var - vi hade ju 'en Väldigt fint hem där, men det blev bara dom som bodde i Chicago. Men vi fick skatta för ålderdomshemmet Här, fick Special Assessments - som vi säger - varje medlem. Det var många som sa att: Varför ska vi göra det när vi aldrig kan använda 'at. Sen blev det ju svårare och svårare med alla dom här regulationerna man har med Staten. Dom måste ha

doktorer, dom måste ha dietition; dom här som gör upp maten. Så det kostade en massa pengar. Så vi 'förslog, att: om vi skulle sälja det hemmet, och använda pengarna för dom som blev äldre och äldre. Det var ju inte. Det var ju absolut inte populärt med många där ute. Och man kan förstå det att: det är ju många som hade jobbat för det där hemmet också, Men vi sålde't i alla fall och fick något på en halv miljon dollar för hemmet.

L: Gick det hela ihop då efter försäljningen? Jag menar: Vikingarna hade inte förlorat pengar på det, över de år som ni hade haft det?

Edward: Nej.

L: Så det gick ihop.

Edward: Det gick ihop fint - ja.

L: Men det var otacksamt för dem här ute som betalade sin skatt och inte fick någon nytta av det.

Edward: Just det. Och - inte bara här ute, utan på västkusten till exempel och även i New York; och Jamestown i New York. Så: när vi sålde det så har vi investerat - heter det Det på svenska?

L: Ja.

Edward: de här 500 000 dollarna, vad vi kallar en Valhalla Fund. Och - dom pengarna som vi får ifrån den investeringen, dom 'skicker vi ut till alla logerna, med den bestämmelsen:: till exempel en loge som har 50 medlemmar, 'di får 50 delar. Vi får ju en massa pengar här nu, bara för vi har en massa medlemmar. Nu sista, nu i år, så var där 4 dollar och 52 cent per medlem i Vikinga-Orden. Så vi fick ju här ute - om Du tänker Dig att: vi har ett tusen medlemmar, så får vi 4 000 dollar. Någon som har 50 medlemmar, 'di får 200 dollar. Men 'di kan använda det för vad 'di vill. Och vi har ju använt det, i våran loge, för att ge folk pengar när 'di blir sjuka eller - till exempel, om 'di har någon olycka. Och vid Tackgivelsedagen och olika dagar - sånt där: påsk, så ger vi ut en massa pengar till olika personer som ligger i sjukhus eller sånt där. 200 dollar 'te Så och så, blommor och även betalt 'te svårigheter 'di har haft i hemmet, när 'di haft eldsvåda i hemmena. Så - på Det viset nu kan man använda dom pengarna.

L: Så det var en bra investering på lång sikt i varje fall.

Edward: Jodå. Så nu - nu är 'di alla. Nu tycker alla om det här, för nu har vi ju inte några besvär med och ta hand om ett stort hem - Du vet. Och; det har ju blivit nu att det här heter Valhalla-Skolan där ute i Gurney.

L: Säger Du Det!

Edward: Ja. Så det är en skola.

L: Vem köpte det?

Edward: Staden köpte den. Så det är 'ett 'våldigt fint plats därute nu. Så. Heter fortfarande Valhalla.

L: Men det var enligt er åsikt en olämplig investering; på 50- och 60-talen, därför att det kom ingen härifrån som kunde använda det.

Edward: Ja inte bara det utan det var svårt även Där ute, förstår Du. Det kostade en **massa** pengar där ute. Det här var nog något som gick bra. Det var en som hette Malmkvist, som 'börjde det där i Chicago.

L: Han var en stor förespråkare för det hela.

Edward: Ja. Just det ja.

L: Och Hjalmar Lindskog.

Edward: Hjalmar Lindskog och alla dom här. Det var nog bra på Den tiden förstår Du, början på 20-talet och så där. Men så blev det svårare och svårare och svårare och behålla 'en sån där

hem, för Staten har ju så många bestämmelser; Hur Du skall göra. Var inte många som gick dit heller.

L: Så det var i rättan tid då att bli av med det hela.

Edward: Ja - just det ja.

L: Hade det ökat i värde - eller det hade blivit för stora utgifter i att behålla det?

Edward: Till 'behålla't; ja - det -

L: Kraven var för stora på er.

Edward: Det är klart det att; ju längre vi hade behållt 'et, vi kanske fick mera pengar för 'et - men vad det hade kostat i mellantiden, det vet man ju inte.

L: Alltså: kraven på hur det skulle vara var för stora.

Edward: Det är nog något av det bästa vi har gjort och dom pengarna; förstår Du, dom ligger insatta i olika investeringar nu. Man får inte använda dem till något annat. Bara - till exempel - och - det är inte bara **det**, utan om en loge blir större och större och större, så får dom mer och mer pengar ifrån det här.

L: Så det är ett bra incentive till att arbeta.

Edward: Ja.

L: Chicago - de har stor respekt nu för bostonianerna.

Edward: Ja - Du vet - Nu har Du -

L: Nu är ni representerade i Storrådet.

Edward: Ja. Vi har Boston, vi har ju New York I där nu och vi har Nebraska och vi har Indiana - där. Nu är det inte så många ifrån själva Chicago som det är opp i Muskigon, opp i Michigan! Väldigt. Vi har ett väldigt bra storåd där. **Väldigt** bra.

L: Vad är det som gör att vikinga-logerna har kunnat växa? Är det klubbhusena?

Edward: Det är klubbhusen. Ja. Jag tror faktiskt, förstår Du, att i vikinga-logen så **måste** Du ha något annat än bara sjukkassa och försäkringar. Men jag tror att. Nu har vi ju haft vårt, som vi kan kalla't: vårt försäkringsbolag. Det är nu 90 år sedan vi fick The Corporation Papers in - i Illinois och jag kan inte förstå varför vi inte 'kunne ha ett bättre 'försäkringsförlov', med mera försäkringar än vi har. Och det är Det vi försöker nu och ska försöka bygga opp ett nytt försäkringsbolag. Kan tänka Dig: Knights of Columbus och alla dom här. 'Di har ju växt. Kyrkor. The Lutheran

L: Brotherhood.

Edward: The Brotherhood ja. 'Di har ju växt mycket mycket fortare. Men det är ju det att dom har inte gjort något. Nu har vi börjat få flera och flera som förstår att försäkringsbolaget _ - om Du vill kalla 'et det - _ så är det något som dom skulle värdera. Vi ska försöka och ta in andra försäkringar också; - _ inte bara livförsäkringar.

L: Vissa skadeförsäkringar och -

Edward: Ja. Vi ska försöka det. Vi ska se hur det går.

L: Du har i varje fall blivit hedrad med många utmärkelser över åren, inte bara för Vikinga-Orden, utan också från Massachusetts och Harvard och - Svenske Kungen har givit Dig en.

Edward: Svenske Kungen ja. Det hänger på väggen, ser Du. Det är ju det förnämsta.

L: Det är det förnämsta, tycker Du?

Edward: Det tycker Jag i alla fall. Ja. Jag har ju fått många. De hänger i olika väggar, både här och nere i

L: Känns det att Du har utfört en gärning för Sverige när Du får en sådan utmärkelse ifrån Kungen? Att de har uppmärksammat att Du har hedrat det svenska namnet? Känner Du Dig som svensk?

Edward: Känner jag mig som svensk!

L: Ja, jag menar alltså Du var ju

Edward: Ha ha! Jag känner mig mer som svensk än amerikanare ska jag tala om för Dig!

L: Vad beror det på?

Edward: Jag vet inte det. När jag ser den svenska flaggan förstår Du, det är skillnad.

L: Vem har givit Dig den idén, tror Du.

Edward: Jag vet inte.

L: Pappa eller mamma - eller?

Edward: Jag tror inte det är pappa eller mamma. Jag tror det är inbyggt i mig. Kanske för jag språkar så mycket med Sverige över min radio - förstår Du - också. Nej jag skulle gärna tycka om - som 'di säger: - - Jag vill leva - Jag vill dö i nordn. - - Det vet inte jag, ska jag säga Dig, Lennart. Jag har inte en aning om det. Jag tror inte det är mamma eller pappa, jag tror det är nåt som

L: följer med.

Edward: Ja. Ja. Det är som brorsan och jag har sagt många gånger: ""Vad Fanken. Varför gör Du det så invecklat? Varför gör Du inte något som är bättre för Dig""?

L: Blir amerikansk. Har inte Han samma idéer?

Edward: Nej, inte alls. Nej. nej.

L: Och Din syster?

Edward: Nej - inte alls. Nej.

L: Så de kan inte använda det svenska språket som Du gör?

Edward: Nej, bror min, 'di kan inte. Jag tror 'di kan kanske hålla sig så 'di kan prata Du vet men inte, inte. Jag pratar lite dåligt då och då men det går ändå bättre för mig; mycket bättre, i alla fall.

L: Så när Du är på radion nu: W 1 - S M.

Edward: Mhm.

L: Det är Dina call letters - som ni säger.

Edward: Ja. Ja.

L: Vad pratar Du med Dina kollegor ifrån Sverige om?

Edward: Vi pratar om vädret först och främst, frågar: hurdant är vädret i Stockholm! Hur är vädret i Kalmar.

L: Är Stockholm starten Du har?

Edward: Nej. Ja, men Du vet, jag pratar ju med Hela Sverige. Det är många radioamatörstationer i Sverige. Och så pratar vi om väldigt många olika saker och ting. Vi pratar **inte** om politik, väldigt sällan man gör det. Nej, det gör man inte. Man pratar inte om 'relischo'. Generalities - I guess - vi sitter och pratar om. Ibland så undrar man. Man kan sitta och prata en tre kvart och så, när man är färdig så säger man: vad har vi pratat om? Vi vet inte. Ibland så skojar dom med mig att: - man lär sig lite svenska då och då också!

L: Ja, men, det förstår jag!

Edward: Jo.

L: Så - att - ni har en egen liten värld där.

Edward: Ja.

L: Du vet inte om Du pratar med en socialist eller med en högerman eller bondeförbundare eller centerpartist!

Edward: Nej. Man känner på sig när man pratar med dom hur dom är. Dom flesta som är intresserade - förstår Du - i sånt här ingenjörsarbete. Jag tror: dom bryr sig inte om politik, på Det viset, utan man har ett intresse i själva arbetet. Vi pratar ju mycket om teknik och sånt där också. Mycket mycket. Jag har många, många goda vänner hemma i Sverige som jag har känt under många år och många har ju blivit _ vad vi kallar: _ silent keys. Tysta nycklar. För det är

många som är på telegrafi också. För det mesta så använder jag ju telefoni. Det blir inte telegrafi.

L: Men Du började först med radiografi.

Edward: I början, ja. Man måste ju känna till telegrafin.

L: Ja.

Edward: Och sedan får man ju många många. Jag ska tala om för Dig. Jag 'kunne resa till Sverige, i morgon, och inte behöva betala ett öre för att stanna i Sverige. Bara besöka olika vänner jag har. Så många som jag känner där så.

L: Det blir en djup vänskap då.

Edward: Just det ja. Och dom flesta man träffar - förstår ju - dom har ju samma intressen!

L: Ni är på samma våglängd.

Edward: Ja. Sista gången för tre år sedan när jag var i Sverige. Jag hade en sommarstuga oppe i Norrland; där oppe. Kunnat stannat där **Hur** länge som helst. Hade inte kostat knappt ett öre.

L: De som Du talar med, vad har de för yrken?

Edward: Usch!!-

L: Är de vetenskapsmän?

Edward: Vad heter våran goda vän som intervjuar nobelprisarna till exempel? Pris. Vad heter han som är på TV-n och på radion hemma i Sverige?

L: Lasse Holmqvist?

Edward: Nej nej nej. .. Han har - han har science-TV också. Å! Jag känner ju han också. God vän. Han kommer 'te harvard för det mesta och intervjuar nobel-

L: Ja se, jag har inte varit hemma i Sverige på ett tag. Du har mera kontakt med Sverige än vad jag har.

Edward: Men i alla fall; han är - Å! Vad heter han där? Det är synd att man blir gammal, hör Du Du!

L: Jaa, det märks.

Edward: Fanken! Jag kan inte komma ihåg namn! Han har ju varit här många många gånger. Jag har pratat med honom mycket.

L: Så han har sin egen privata?

Edward: Han har sin; - ja. Och - 'Älvekarleby - killen som är god vän till mig däruppe, som jag har besökt. Känner mycket väl. Kommer hit nästa år kanske. Han är - Han är direktören för el-bolaget där oppe i 'älvekarleby. Sen är det ingenjörer och professorer och lantbrukare och - det är lite utav varje.

L: Så det är en blandad kompot.

Edward: Jodå.

L: Under kriget, hade Du kontakt med Sverige då?

Edward: Nej. Sverige fick inte vara på. Vi fick inte heller. Absolut inte. Nej, Du fick lyssna, men Du fick inte vara på. När Du nu säger; under kriget. När vi var invecklade i kriget?

L: Ja.

Edward: Nej det gick inte. Och Sverige, dom blidde ju tystnade innan vi blev. Men då var det tyst.

L: Så det är en kontakt som Du har haft nu under många år. Så Du har egentligen aldrig lämnat Sverige!

Edward: Nej, jag har pratat.

L: Det är bara stofthyddan som har lämnat!

Edward: Jodå.

L: Själen han är kvar!

Edward: Och så har jag ju den anropssignalen nu: W 1 S M.

L: Hur kunde Du få den? Det var väl en bestämd ansökan?

Edward: Lite krumelurer som gick genom Washington!

L: Alltså: SM, det är den svenska beteckningen.

Edward: ja, Du vet; alla svenska stationer börjar ju med SM - se.

L: Ja.

Edward: Så - jag är känd här i Boston efter Swedish meatball. Svenska köttbullar!

L: Ja Du var ju en föregångare även för Bostons poliskår.

Edward: Jag har byggt polissändare här ja.

L: För Dem ja.

Edward: Ja.

L: Så Du är egentligen pionjär på det området.

Edward: Jaa när man tänker sig tillbaka. Men nu har det blivit lite värre med allt det här; computers och med - med -

L: Hur ser Du på det? Följer Du med där?

Edward: Jag försöker att följa med.

L: Du tror att Du följt med!

Edward: Ja. Det är klart att man känner till. Man vet hur det går till, men, det är ju lite skillnad: Du vet. Skillnader med allt sånt där, solid state och allt sådant. Men -

L: Kvaliteten på sändningarna, har Den ändrat sig?

Edward: Du menar: på sändningar mellan här och Sverige?

L: Ja.

Edward: Jaa. Men Du vet. Kvalitén är nog bättre. Inte precis kvalitén, men man kan ju komma igenom bättre, för man har ju; utrustningen är ju bättre. Men så har det blivit fler och fler som har blivit intresserade i den här hobbyn.

L: Så det blir störningar.

Edward: Så det blir störningar utav dom. Så man måste ha mer och mer effekt för att komma igenom, so 'te called: Bruth force - You know. Till exempel: om Du har fyra fem personer som pratar i ett rum, den som kan prata med mer kraft, han kommer igenom bättre!

L: De andra blir inte hörda.

Edward: Ja, men det går bra, i alle fall. Men sen har man ju inte bara det. - vädret har mycket och göra med 'et och tiden. Till exempel: min bror, min biologiska bror. Han satt och lyssna på mig innan vi fick träffa varandra i Sverige, i 1947, så 'brukte han sitta och lyssna på mig med en kortvågsmottagare hemma i Sverige. Så han sa det: "Det ska jag bli intresserad i". Nu var han inte intresserad **alls** i teknik. Men han fick också ett tillstånd och gick igenom alla prov ifrån svenska Televerket. Så; i 1947, just när jag kom hem till Sverige första gången, så fick han tillstånd. Så **vi** har pratat med varandra - alldeles fram och tillbaka! Nu måste han 'va' på telegrafi för, jag tror det var ett helt år, innan han fick använda telefoni. Jo. Så år 1947, då var jag ju hemma första gången. Och då hade han fått sitt tillstånd. då fick han ju vara på telegrafi, så det gick ju inte så bra, för ett helt år. Men sedan så pratade vi med varandra, då och då. Sen sålde han! Han hade en firma där oppe, som han jobbade för de Kooperativa, som han hade övertagit firman. Såldde sportsgrejer och sånt där. Sen när han blev pensionerad så flyttade han till Sundsvall och satte opp en väldigt fin station där oppe. Men så dog han, så det blev ju aldrig att vi kunde prata med varandra efter han blev pensionerad. För tiden är sådan, förstår Du, att: när bästa tiden var ungefär vid klockan niotiden här på morgon och det är klockan tretiden hemma i Sverige. Sex timmar - ja.

L: Det var bästa sändningstiden?

Edward: Det var bästa tiden för det mesta. Och jag jobbade ju!, så jag var inte hemma vid nio utan; då och då, så stanna jag hemma vid nio. Men - det gick ju inte. Men, i alla fall. Jag ska

tala om en annan historia som hände var jag var hemma i 1947! Då hade jag aldrig träffat brorsan min. Jag hade aldrig träffat syster min. Och 'di var ju och mötte mig när Gripsholmbåten kom in på Göteborg. Och där fick - bror min - han fick tillåtelse och komma in på båten. Jag gick hem med samma båt som Carl Milles kom hem på.

L: Bildhuggaren?

Edward: Ja. Vad heter det: bild..?

L: Bildhuggare, just det.

Edward: Och - 'di hade ju både Carl Milles och mig på första sidan utav Göteborgsposten där och det var ju så storartat alltingen. Så när vi kom opp till Stockholm. Jag hade en bil med mig, hade en oldsmobil med mig på den tiden och det var ju lite storartat och ha en ny oldsmobil, för det fanns ju inga såna där bilar här. Men jag kände kaptenerna här: På Vibyholm och Stureholm och dom där så väl, så jag fick hem bilen till Sverige. Och då skulle vi opp till Kiruna. Så körde vi opp till Kiruna. Så sa brorsan min: "Ja", sa han, "vi ska opp till Dalarna först, oppe i hm - nu kommer jag inte ihåg vad den där platsen hette igen - men i alla fall oppe i Dalarna". "Varför ska vi där och göra"? "Jo" sa han "Du har släkt där". "Jaså" sa jag "har jag släkt där". Å! Jag kommer inte ihåg vad den heter, platsen. Jag har det i alla fall, jag har 'et nerskrivet. Så kom vi opp där. Vi körde opp till det där huset och 'köm in. Och så sa Gustav: "Hör Du Hanna, vet Du vem det här är"? "Jesses" sa hon. "Är det Rune Du har med Dig, ifrån Amerika". 'Di såg ju bilen, förstår Du. Där på landsorten, i ett sådant där hus, som 'di hade haft då förr i tiden, sådana där gamla radhus, för dom här arbetarna som jobbade ute i - på någon fabrik där - på 'nå' vis. Så sa hon: "är det Du, Rune"! sa hon. "Jaa det är jag" sa jag. "Jaa" sa hon. "När jag såg Dig sist så var Du ungefär en nio månader eller ett år gammal". Så rätt som det var så såg jag två andra personer och 'di märkte inte mig alls, dom där två personerna - förstår Du. Dom bara stod där, tittade och var tillsammans. Så sa Gustav: "Jo" så sa han "så är det Anna här också. Så är det Karl". Men 'di vände sig inte om, dom där två - alls. Så sa jag; "Jaså", sa jag, "vem är dom"? "Jo, det är Din andra farbror och så är det Din andra moster, men 'di är dövstumma och blinda"! Jag sa: "varför har Du aldrig talat om det här för mig"! sa jag, "att jag hade släkt här oppe"! "Jaa" sa han "jag ville inte det", sa han, "för att; jag ville inte Du skulle veta det, om det skulle varit något i familjen. Men nu är ju Dina barn födda och det är ju inte något fel med dom alls". "Ja, men" sa jag - 'di stod och pratade med fingrarna tillsammans - förstår Du! Så sa jag 'te Hanna: "vet dom inte att jag är här nu"? "Nähä, dom vet inte det. Vi ska inte säga till dem att Du är här"! sa hon. "Jag vill prata lite med Dig först". Så då pratade vi tillsammans. Vi var ute där. Och rätt som det var så gick Hanna över och pratade med min faster Anna och min farbror Karl, med händerna; förstår Du och dom blev så ivriga! Och dom kom över och kände på mig, allt på ansiktet och allt över. Så pratade 'di med dem och pratade fram och tillbaka. Och jag sa: "Gud"! sa jag, "kan dom inte höra mig alls"? "Nej". Och se kunde dom inte. Ögon hade dom - men 'di kunde inte se alls! Inte höra och inte prata. Men; hon sa Hanna "'Di pratar med händerna, Du vet". 'Di blev så ivriga, så. Hanna sa: "han vill veta: Karl, vad Du gör för arbete i Amerika". "Ja" sa jag "det kan inte jag beskriva till Dig" sa jag "för Du kan inte beskriva till honom! Men jag arbetar med akustik" sa jag "och jag arbetar" - det var efter kriget, förstår Du, "med undervattensbåtar med torpedos, som går under vattnet med akustik och dom ger ecos och kommer tillbaka - och - det är lite svårt och förklara det där". Så hon pratade lite med honom, och rätt som det var så klappade han i händerna så och så 'hållde han högra handen mot örat och lyssnade. Så gjorde han Så. Jag sa: "jaha! Det är rätt! Det är rätt"! sa jag. Det är! Det! Hon sa att han är mycket mycket och läser teknik och läser sånt där i böcker. Så sa hon sedan. Så rätt som det var. Det var ju så mycket som gick På där. 'Di skulle ha kaffe, och - Anna - hon gick och tog 'kettlen och satt på in i spisen och det var ju trä i spisen, så jag tänkte hon skulle bränna sig men det gick så bra alltingen. Och så stod 'di och pratade, den där Anna och Karl, och vi pratade tillsammans. Sedan så sa Hanna: "Din farbror vill att Du skall gå ut i

verkstaden och se hans verkstad". "Jaså har han en verkstad"! sa jag. "ja" sa hon, "han har en verkstad". Så Hon sa någonting till honom med händerna. Han gick efter sin käpp. På vägen och satt en keps på 'huvudet och så skulle vi ut - förstår Du - se. Så fick han tag i mig, förstår Du. Så gick han först. Gick ner för trappan, gick han runt, så slog han till med en käpp på en sån hära ränna som går ner från taket. Så sa jag till Gustav: "Å! Nu vet han var han är, för han hör ju rännan". "Han kan inte höra"! sa han. "Han hör ju inte"! Vi gick ner, förstår Du, ner till ett skjul han hade där i 'baken, och in där. Och han hade verktyg! Han gjorde arbeten! Gjorde skedar, förstår Du. Fina skedar och olika saker som han gjorde där. Och sen; rätt som det var, så klappade han Gustav brorsan min på axeln. Så sa han; pekade; Du vet. Gustav sa: "han vill vi ska gå opp på vinden där, i skjulet, och titta. Där har han allt sitt träarbete där". Så han slog opp en lem där. Vi gick opp för en liten stegtrappa, opp i vinden och när vi kom opp i vinden så stängde han! den dära förbaskade luckan, förstår Du! Jag såg inte ett dugg! Var precis mörkt där oppe! Och Gustav, han sa: "Jösses"! sa han. "Han har glömt att vi inte kan se" sa han. Så han fick tag i honom och han öppnade luckan och skrattade förstår Du och 'la' händerna på ögonen. Så han menade; det gjorde inget. Han kunde ju inte se, så varför skulle vi se! Så 'visde han oss allting där oppe. Man kunde se igenom luckan då. Sen gick vi ut. Gick ut - och - jag sa till Gustav "Gud! Jag skulle tycka om och ha med mig en sked eller två skedar till Amerika"! Han sa: "Han ger Dig inte En sked, men Du kan köpa den"! sa han. "Då. Om Du köper den - förstår Du. Då. Så. För han ger pengarna till de här dövstumma i Sverige. Han vill inte ge bort någonting. Det är mycket arbete 'i't". Så jag tog ut, vad det nu var, en femdollarbill eller vad det var, fem kronor eller tio kronor, eller vad det nu var, tog ut. Tog i handen. Så tog jag skeden. Jag 'visde honom. "Jodå". Så tog han pengarna och satt i fickan. Vi gick tillbaka till huset. Så skulle vi ge oss iväg med bilen, opp till längre opp, vi skulle opp till Kiruna. Så vi lämnade. Och vi sa Adjö till dom och 'di var så. Och jag tog kort av dom! Och 'di blev så ivriga för jag hade blixtn med mig, förstår Du. Jag ska visa Dig kortena senare här. Jag hade blixtn med mig. Och dom blev så ivriga dom där två - förstår Du - med sina händer. Gick man över 'te Hanna - och blev ivriga. Och hon sa det: "Första gången de har sett någonting" sa hon. "Di kunde se! att nåt gick av och undrade vad det var". Och då förklarade hon för honom att det var en blixtn som jag hade tagit. Så jag har undrat, för 'di kanske hade kunde ha 'ha'tt, gjort nåt med ögonen 'te fått tillbaka synen. Gick vi ut till bilen, när vi hade sagt adjö. Hanna kom ut med oss. Dom andra två, di satt på verandan lite längre bort och pratade. Gick vi ut till bilen. Så hade jag en punktering i bilen, förstår Du. Jag 'börjde på och köra. Fick punkteringen. Gud! Jag måste ju ringa någon för och ta hand om det, för att få tag på någon, för det var nån verkstad längre opp. Vi kom tillbaka till Hanna och sa: "Vi kan inte komma över här förrän om någon timma eller så". "Jaa, det är synd" sa hon. "Vi kan ha en kopp kaffe, eller så, i alla fall". Så sa jag; "Ska Du inte tala om för dom"? "Nej" Säg inte nåt 'te dom"! 'Di satt på samma - samma veranda! "För 'di blir så. Varför ska vi bry oss om och tala om för dom om det här"? Så 'di visste aldrig att jag hade en punktering. Vi satt där, förstår Du, för en hel timma och pratade med henne. Det visste 'di inte om. Och 'di gick fram och tillbaka där. Han hade en klocka på armen, en armbandsklocka. Hon frågade om tiden. Så satt de där, satt och pratade. Nu är ju dom gångna också. Nu, till exempel, om jag nu kunde ha satt ner och pratat med Anna; förstår Du. Och det var en annan! farbror jag hade. Jag träffade aldrig honom. Jag pratade med honom över telefon senare. Sista. Inte sista gången jag var hemma i Sverige men gången efteråt. Jag pratade inte med honom men han hade en som bodde hos honom där - och - sa att jag var i Sverige igen, och att jag inte kunde komma dit.

L: Det var alltså en riktig bror till Din farbror?

Edward: Biologiska?

L: Ja. Biologiska ja.

Edward: Ja. Den andra brodern, han var blind och dövstum också. Blind och kunde inte höra - dövstum. Och - när 'di sa det - Hanna sa det till mig; att: när min biologiska pappa dog, så

'gråt 'di alla och sa: Varför kunde inte Gud ta en utav oss? utan ta Gustav, som hade barn - och e fru. Varför Där ser Du. Men om man kunde ha pratat med Hanna Du vet. Men det blev så.

L: Men de är alla gångna?

Edward: 'Di är alla gångna nu. Stjärnsund! i Dalarna, var det.

L: Jaså.

Edward: Ja. Opp i Stjärnsund. Så det var där oppe far min var född; tror jag, min biolodiska pappa. Men; min mamma, hon var visst född i. Jag har. En radioamatör i Sverige håller på och forskar om det här för mig, en radioamatör som bor i Sundsvall. Kände honom bara för när jag pratade med honom första gången, så. Inte i Sundsvall, i Sundbyberg. Han bor ungefär bara en två kvarter ifrån där jag var född. Han är ungefär i min ålder; lite yngre kanske. Han håller på. Henry Hedlund heter han. Han och jag har blivit väldigt goda vänner så han har 'skickt' mig massa saker ifrån. Han har varit på kyrkan där och funnit ut när 'di var gifta och när han dog pappa, och allting.

L: Så Du har en stor kontakt med Sverige då?

Edward: Jaa.

L: Det är klart att radion har givit möjligheterna.

Edward: Och jag tror kanske det att - när man tänker sig; Du vet - Man tänker tillbaka. Jag har ju en bror som jag inte har kunnat umgås med hemma i Sverige - och en syster, för många år. Man har den där känslan, förstår Du. Du frågade förut Varför den svenska känslan sitter i. Det kanske är för att; brorsan, i Sverige, han var så förbaskade snäll och så där emot mig, Du vet. Vi var ju tillsammans när jag var hemma i Sverige. Har ju bara sett honom kanske. Första gången 1947. Då var jag hemma tre månader. Gången tre månader ifrån Harvart.

L: Hur länge tror Du att de trådarna sitter i; generation efter generation? Du var ju född i Sverige.

Edward: Jo. Jag tror faktiskt. Nu min son, han är mycket ivrig i Sverige. Och jag tror; en utav hans söner, en är inte så intresserad men den här tioåringen, han bad jag skulle få tag på honom något som han kunde lära sig lite svenska på. För 'di har båda varit över i Sverige nu, pojkarna, när 'di var upp med pappan över i Sverige.

L: Deras mamma, är hon?

Edward: Nej, hon är född i Washington DC, så hon är inte. Men hon var också intresserad i, mycket intresserad 't. Så jag tror kanske. Faktum är det förstår Du att jag tror: om man umgås med svenska generationer mycket - jag tror det kan hålla i sig i många många många många år. Jag tror inte sånt där. Men det är det att: de umgås inte med någon. Det är likadant på Vikinga-Klubben här nu! Det är ju folk där som är i tredje generationen, som har rest över till Sverige nu, bara för att finna ut var rötterna är därhemma i Sverige.

L: Så de kanske ställer fler frågor än den andra generationen.

Edward: Just det. Jag tror det. Jag tror det.

L: Så Du tror att det kan hänga kvar ännu en 50 60 år, eller 100 år kanske.

Edward: Jodå. Jaa även längre, tror jag. Jag tror det faktiskt - förstår Du. Jag tror det här blir någonting som folk - jaa! - Titta på! - Titta på alla dom hära: President Reagan och alla dom andra. Dom vill ju ..

L: Tillhöra någonting.

Edward: tillhöra någonting! I det här landet måste man ju tillhöra något. Man kan ju inte tillhöra indianer! Det är en del som tillhör indianer! Bara - res ner till Plymouth och se! Där har vi ju 'tacksgivelsesdagen varje år! Indianerna, dom har inte sin 'tacksgivelsesdag där nere. Du vet väl vad dom gör!

L: Nej, vad gör dom?

Edward: Jo, dom går ut och demonstrerar då!

L: Gör dom Det!

Edward: Joho då! Dom håller bönemöte och sånt där och säger att dom har varit - ja - vad heter det - The pilgrims took everything away from them Och vi har många som är - och dom är ju amerikanare förstår Du! Men då går dom ut. Så där hänger rötterna i since 1600-talet.

L: Så det är deras Första maj.

Edward: Jaa.

L: På Pilgrimsdagen i Plymouth.

Edward: Jaa. Jo då.

L: Hur har Du sett på det politiska? Var de flesta svenskarna republikaner? Republicans? Inte republikaner, - men?

Edward: Jag har aldrig varit intresserad i politik. Jag är en sån där som är en independent och mycket mycket emot kriget - förstår Du. Min son - han var ju i Vietnam. Han har varit nu i Flyget since; för 20 år. Och jag sa alltid just det att: "om han hade blivit dödad i Vietnam, så hade jag Aldrig gått ner efter flaggan i Washington". Så mycket har jag varit emot 'et. Som; Du vet: 'di ger ju en flagga då till föräldrarna.

L: Ja.

Edward: Men annars så - politik är jag inte intresserad i alls.

L: Vad beror det på? Östkusten var väl lite mera emot kriget än andra?

Edward: Vem?

L: Östkusten; New England. Var inte de emot kriget mera, tror Du än övriga?

Edward: Neej, det tror jag inte. Men jag tror. - Det tror jag inte. Men vi hade ju demonstrationer på Universitetet och sånt där.

L: Ja, det var demonstrationerna som gjorde det.

Edward: Men Du vet: det var ju ungdomarna som hade det, mer eller mindre. Nej. Jag jobbade ju. När man tänker sig kriget emot japaner och sånt där. Man jobbade ju hårt för 'et. Man tänkte ju aldrig på det.

L: Jo men det var ju mer. -

Edward: Det var ju ett annat sorts krig. Det tror jag det var. Men det här i Vietnam - förstår Du - jag kunde inte se det alls. Och man blev ju - ja, även min fru - hon tyckte inte det var rätt att jag kände mig på det viset. Men: så är jag. Och nu tror jag det är många som

L: inser samma sak.

Edward: Just det ja.

L: Men det tog 20 år.

Edward: Jag kom tillbaka en gång och hade en knapp på mig att jag var emot Vietnam. Jag tänkte jag skulle bli utkastad ifrån huset här! Och det var inte populärt - Du vet - och bevisa att man inte var med regeringen. Men. - Nej.

L: Solidariteten kommer på annat vis.

Edward: Ja. Och det är liksom mycket som 'di har för sig nu. Kanske en del av 'et är att jag läser dom svenska tidningarna också - förstår Du.

L: Så Du blir lite influerad då.

Edward: På sätt och vis ja. Jaa.

L: Påverkad alltså.

Edward: Ja.

L: Så det gör en del.

Edward: Och jag tror också, när man jobbar för ett universitet - förstår Du - så får man en annan - ja - man lär känna en massa. Det är många som kommer till universitetet som är emot - inte **Emot** regeringen egentligen! - men 'de är emot det här att -

L: Vad som händer och sker.

Edward: Ja.

L: Ja - det som har hänt nu med vad Reverend (?).

Edward: Ja.

L: Vad tror Du om hans uttalande? Han säger att de ska gå och slakta varandra!

Edward: Jag tycker inte om vad han sa förstår Du. Jag tycker inte om det.

L: Ja men är det inte egendomligt att en sådan person vågar säga så då? Det kan ju vara en total motgång för honom själv.

Edward: Ja - men - man vet ju inte. Det är svårt att säga. Jag har sett så mycket. Jag har sett -- förstår Du - när demonstrationerna har varit på Harvard, så har jag ju sett demonstrationen där. Och så går man hem och 'tittat på TV. Det är skillnad precis vad man ser på TV än det är i själva händelsen. Dom kan ta vad dom vill och dom tar ju det bästa, förstår Du, sedan. För Så ser det ut. Jag har ju varit invecklad. Före jag var på Harvard så var jag ju med radiofirman - inte radiofirman - utan radiostationer i Boston. Var ju ingenjör där på dom. På sidan, när dom hade sina 'semester' så tog jag över och satt där vid radiostationen och tog hand om, om nåt gick fel med själva sändaren. Och jag såg mycket då, förstår Du. Man blir invecklad i sånt där.

L: Så Du ser mera i detalj än hela bilden.

Edward: Ja. You take things out of the context, som 'di säger.

L: Så den moderna journalistiken är inte mycket att hänga i granen.

Edward: Man vet aldrig det. Man läser om saker. Det detsamma. Jag läser ju tidningar ifrån Sverige. Så hör man olika saker. Jag har ju **många** som kommer till mig här på besök ifrån Sverige också. För det mesta så lyssnar jag. Jag säger inte mycket, för jag vet inte vilken sida 'di är. Man kan lära sig mycket!

L: Och fiska ut saker menar Du.

Edward: Ja.

L: Har svenskarna blivit påverkade av Kennedys idéer?

Edward: Det är många som inte tycker om Kennedy men jag ser inte några fel med Kennedy alls. Jag tyckte inte om en del saker som Reagan tyckte, så tycker jag inte om, men på samma sätt och vis så tycker jag han är en bra president. Men jag tycker inte om en del saker. Som jag brukar säga: There but for the grace of God go I". Det är många som inte tycker om mig heller! Jag har alltid sagt till brorsan min - förstår Du. Han säger jag är så förbaskade dum, för Du är invecklad i alla dom här organisationerna Du är invecklad i. Svenska Frimurarklubben och; lite i Wasa-Orden och; mycket i Vikinga-Klubben och mycket i radio. Jag sa: "Men hör DuGunnar", sa jag, "jag har en jäkla många mer vänner än Du har, men jag har också många, många mer ovänner än Du har också"!

L: Det kommer båda sidorna.

Edward: Ja!

L: Du nämnde Frimurarklubben här; eller svenska Kompassklubben i Boston; eller Compass.

Edward: Ja - Swedish Grand Compass Club. Svenska Frimurarklubben - ja.

L: Du har varit med där i många år.

Edward: Jaa.

L: Och Du har alltså varit president. -63 -64, någonting.

Edward: Ja det har jag. Och hör Du Du! Vi talade om 'relischion för lite sedan!

L: Ja.

Edward: Jag är chappedon i den också!

L: I den?

Edward: Och det har jag varit nu i nära på 15 år ska Du se. Jag har ju lite - vad heter det: - 'relischion i mig i alle fall.

L: Ja - men ni har väl När någon dör så har ni väl -

Edward: O varje gång innan vi äter så är det en bön.

L: Den läser Du?

Edward: Jag läser den inte. Jag måste. Ska vi säga. Hur säger 'di på svenska: göra opp den!

L: Göra opp den.

Edward: Vad heter det på svenska?

L: Göra upp en ny bön för varje möte.

Edward: Det är sant det Du.

L: Jaha.

Edward: Så det.

L: Så Du skriver en ny predikan en gång i månaden då?

Edward: Ja!

L: Hur kom det sig från början? Det var affärsmän?

Edward: Ja, det var; ska vi säga storgubbar: doktorer och sådana där, mer eller mindre dom som är i professional people.

L: Och det var ett visst antal.

Edward: Ja just det ja.

L: 45, eller?

Edward: Ja det var inte så många. Det var inte så många på Den tiden alls tror jag inte, men det var 1905 som dom började. Och sedan har den klubben gått hela tiden - men - då måste man vara: antingen svenskfödd eller en son utav en svenskfödd.

L: Det var villkoret ja.

Edward: Ja.

L: Och vad är syftet? Är det bara för nöje eller är det också nytta med det? Vad har ni för syfte?

Edward: Jo vi har ju mycket och göra med svenska ålderdomshemmet här i Boston-trakten.

L: I Newton?

Edward: I Newton ja. Men sen är det för det mesta bara och träffa varandra och vi försöker och - vad är det dom säger: - behålla dom svenska sederna och sånt där. Jag tycker om den klubben. Tycker om mycket. Tycker om den klubben, varför man träffar en massa, bara bussiga människor.

L: Och de som är med är aktiva och följer upp på möten?

Edward: Ja, det är bra möten. Fast det är ju bara en gång i månaden och så i juni och juli och augusti så har vi inte möte alls.

L: Men nu har ni 80-årsjubileum.

Edward: Nu ska vi ha 80-årsjubileum i år och det ska bli storartat. Vi ska försöka och få opp White master härifrån Washington, men han ska visst vara uti östern nånstans, ut på Japan, eller någonstans, under den tiden. Så han skrev till mig och sa att han kunde inte komma opp. Men vi ska försöka och få Faxén opp här.

L: Generalkonsuln i New York.

Edward: Ja. the General consul i New York, så han kommer nog opp här. Så det blir en stor fin fest. Tror Du Du kommer dit!?

L: Nej det är jag inte säker på, men jag ska tänka på er, den viktiga dagen.

Edward: Ja det är bra det.

L: Och Du är också En utav stötspelarna där.

Edward: Jaa. Jag går igenom en särskild ceremoni varje år med alla presidenterna som vill delta. Jag är inte så generad nu - förstår Du - som jag var när jag var tio.

L: Du har ingen lapp som Du läser på.

Edward: Nej jag behöver ingen lapp nu.

L: Du gör upp predikan efter som det faller sig.

Edward: Jaa Du vet 'di säger ibland jag pratar för mycket. Jag tror jag pratar för mycket på det här - på det hära bandet!

L: Det är väl sådant som behövs för att göra historien levande.

Edward: Ja jag bara hoppas det, förstår Du, att. - Jag tycker. En sak som jag inte tycker om och det är att alla dom här fina klubbarna i Chicago har gått bort.

L: The Swedish club.

Edward: Ja. Even the

L: Ingenjörerna.

Edward: Alla. Jag kan inte förstå Varför. Det skulle jag tycka om och veta varför. Den svenska klubben på Sydsidan inne i stan nu, den har ju försvunnit. Varje gång jag har gått ut där. Först så var det Orphei-klubben. Verdandi. The Svitjood Club; väldigt vacker, Du har ju vart där också. Väldigt vacker klubb. Och så nu Svenska Klubben också. Det finns ingen klubb nu!

Lennart Setterdahl: Slut på samtalet med Edward Myrbeck, Braintree, Massachusetts.
Slut på intervjun.

Transkriberat från kassettband 2012-03-08 /O-KS